

Cum m-a condus Domnul

Charles Stanley

Experiențe de credință ale evanghelistului Charles Stanley

Cuprins

Prefață
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Postfață
Venirea Domnului,
Schiță a profeției cu explicații în întrebări și răspunsuri

Prefață

Charles Stanley (1821-1890) a fost binecuvântat de Domnul într-un mod minunat ca evanghelist în secolul al XIX-lea. Pliantele sale – în deosebi cunoscutele sale „railway-tracts” – au fost o mare binecuvântare pentru mii de persoane din Anglia și din toată lumea. Doar puțini scriitori au scris într-un stil așa de ușor de înțeles despre mântuire ca el – mântuirea doar prin credința în lucrarea săvârșită de Hristos.

Dacă facem accesibilă cititorilor descrierea vieții sale, atunci nu o facem cu intenția de a înălța un om, ci dorim să fie o îmbărbătare și un imbold pentru a vedea călăuzirea minunată a Domnului ca răspuns la dependența deplină, ca răspuns la dorința inimii de a nădăjdui în Domnul în toate lucrurile mici și mari și la dorința de a fi călăuzit doar de El.

Celor care lucrau pentru Domnul Isus, Stanley le-a dat un sfat prețios, care este foarte actual: „Fie în scris, fie în predică, întotdeauna găseam binecuvântare și roadă în măsura în care aveam părtășie cu Hristos în dragostea Sa față de întreaga Adunare a lui Dumnezeu. Niciun creștin nu poate rodi în propriul său suflet, dacă nu caută binele altora.”

Capitolul 1

Cât de prețios și de adevărat este cuvântul Domnului adresat lui Moise: „Mă voi îndura de cine mă îndur.“ Scriitorul acestei cărți dorește să relateze, spre proslăvirea lui Dumnezeu, care a arătat har față de el, căile harului nemărginit al lui Dumnezeu cu el.

Deși copil fiind am avut puține posibilități să citesc, am fost interesat de cărți și am învățat cu plăcere. Odată i-am spus unei femei sărace că nimic nu îmi este mai drag decât cărțile și că totuși nu am nimic de citit. „Cum“, a răspuns ea, „Cuvântul lui Dumnezeu se află pe masă, iar tu te plângi că nu ai nimic de citit?!“ Nu mi-a spus mai mult, dar nu am putut uita aceste cuvinte, căci, deși aveam numai 12 ani, cunoșteam mult din Cuvântul lui Dumnezeu. Pe atunci, Biblia era cartea de citire în școlile de la sat.

Am înțeles că eram un păcătos, lucru despre care nu știussem până în acea clipă. Așa cum se întâmplă în general cu toți aceia care n-au simțit întreaga stricăciune a stării lor, și eu am început să devin religios și am încercat cu seriozitate să mă fac mai bun. Nu era nimeni care să-mi poată îndrepta privirile spre lucrarea lui Hristos. Toți cei care păreau interesați de lucrurile dumnezeiești încercau să-și câștige mântuirea prin fapte. Din Scriptură știam că există o pace cu Dumnezeu, dar pe care nu o puteam găsi prin propriile mele străduințe.

După luni de luptă și de descurajare, mă aflam odată, într-o noapte ploioasă, în drum spre casă. Povara de pe sufletul meu devenise așa de mare, încât am îngenuncheat pe stradă și am strigat: „O, Doamne, nu mai pot face nimic!“ Simțeam că eram pierdut. În timp ce stăteam acolo, Duhul lui Dumnezeu mi-a descoperit lucrarea lui Hristos. Am văzut că ceea ce am încercat eu în zadar să fac a fost săvârșit deja prin Loțiitorul meu unic la cruce. Nu-mi amintesc să fi văzut mai mult, dar, ca odinioară Israel în Egipt, am găsit siguranță și ocrotire pe baza sângelui prețios. Când m-am ridicat, am fost o făptură nouă în Hristos Isus și am știut sigur acest lucru. Am fost născut din nou prin Duhul lui Dumnezeu. Dar ceea ce este firea a trebuit să învăț încet, deseori prin experiențe amare.

Imediat ce m-am întors la Dumnezeu, am dorit foarte mult să am părtășie cu Hristos. Dar în biserica din sat mi se oferea doar o dată pe săptămână o predică de 15-20 de minute. Nu-mi aduc aminte să fi întâlnit vreodată acolo pe cineva, care să fi avut siguranța că păcatele sale erau iertate. Din când în când aveam posibilitatea să ascult predici în alte locuri și uneori eram mișcat de cântece și de rugăciuni. Dar nu găseam nicăieri vestirea realității lucrării Domnului Isus, prin care Dumnezeu dăruise sufletului meu pace. La întoarcerea mea la Dumnezeu și chiar mai târziu am avut mereu un sentiment adânc despre puterea suverană a lui Dumnezeu și curând am observat că acest punct era trecut cu vederea foarte mult în predici.

Astăzi știu ceea ce dorea natura nouă: părtășia cu copiii lui Dumnezeu, despărțiți de lume.

Pe atunci a luat ființă printr-un sat din apropiere un mic grup de creștini și acolo se predica după cum fusesem eu învățat prin Sfânta Scriptură. Harul lui Dumnezeu a lucrat și s-au întors multe suflete la Dumnezeu. În acel an – aveam pe atunci 14 ani – s-a întâmplat că odată predicatorul nu a putut veni. Atunci Domnul mi-a deschis gura pentru prima dată pentru a vorbi unei lumi pierdute despre dragostea Sa minunată. Textul a fost Ioan 3.16. Când am vizitat după aproximativ 40 de ani din nou acel sat, am întâlnit un bărbat, care își mai putea aduce aminte foarte bine despre text și despre cuvintele, pe care le-am spus. Astăzi, după 53 de ani, mi se pare interesant că prima mea predică a avut ca subiect ceea ce are Dumnezeu în inima Sa pentru noi: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu...“ Nu e vorba de ceea ce suntem noi înaintea lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost așa, eu aș fi fost pierdut de atunci de mii de ori. Dacă salvarea mea ar fi depins de ceea ce eram înaintea lui Dumnezeu, aș fi mers în pierzare. Numai un Mântuitor mare și minunat a putut să mă salveze din păcat.

Vreau să povestesc cum m-a educat și pregătit Dumnezeu ca un vas al harului Său pentru lucrarea Sa. Mi-am cunoscut părinții foarte puțin, deoarece la vârsta de 4 ani am rămas orfan. Bunicul meu, un bărbat foarte onest, s-a îngrijit de educația mea. La vârsta de 7 ani, trebuia să merg vara pe câmp să-mi câștig pâinea. Iarna mergeam la școala din sat. La vârsta de 11 ani am fost luat de un domn distins în casa lui. Doi ani de zile am primit de la el o instruire deosebită. El m-a instruit în toate lucrurile care trebuiau învățate cu atenție, precum și în ceea ce privea grădina și grajdul și sarcinile unui slujitor. Într-o zi, de exemplu, mi-a spus: „Charles, îți dau trei ore la dispoziție să prinzi o cioară.“ Altă dată m-a pus să urmăresc niște pui de potârniche. Câteodată dorea un răspuns urgent la o întrebare grea, ca de exemplu: „Cum are

loc o eclipsă de soare?” I-am răspuns: „Dacă îmi pun capul între al dumneavoastră și lampă, nu mai puteți vedea lumina. Așa este și când se află luna între noi și soare.”

Printre altele, trebuia deseori să-i citesc o predică. O făceam cu mare seriozitate, deoarece Dumnezeu începuse deja să lucreze la inima mea de când eram copil. Ar fi prea mult dacă aş aminti toate amănuntele din acel timp. Cuvintele lui la despărțire îmi sunt încă vii, de parcă ar fi fost ieri. La urmă a spus: „Charles, tu vei deveni fie un blestem, fie o binecuvântare pentru omenire.” Sunt convins că aş fi devenit un blestem, dacă nu m-ar fi păzit bunătatea lui Dumnezeu. Și dacă într-o măsură mică am fost o binecuvântare, atunci toată lauda să-i fie adusă lui Dumnezeu! Cu siguranță, El a folosit amabilitatea acestui domn ca binecuvântare pentru întreaga mea viață ulterioară.

După ce ne-am despărțit, m-am așezat pe o piatră în câmp și am plâns. Nu l-am mai revăzut pe bunul meu învățător.

Treizeci de ani mai târziu am fost încă o dată prin acel loc și l-am revăzut pe bătrânul slujitor al învățătorului meu. În toți acei ani nu ne mai văzuserăm. „Ce minunat că veniți”, strigă el, „tocmai citeam pliantul dumneavoastră «Mefiboșet»! Stăpânul meu mi l-a dat înainte de moartea sa și mi-a spus: Thomas, ia-l și păstrează-l! Credeam că trebuie să fac multe pentru Dumnezeu, dar acum observ că totul este numai bunătatea lui Dumnezeu de dragul lui Hristos și al lucrării Sale.” – Cu mulțumire față de Dumnezeu, pot adăuga că și bătrânul Thomas a fost condus la odihnă prin lucrarea desăvârșită a Domnului Isus.

După întoarcerea mea la Dumnezeu, m-am dus la Sheffield, un oraș cu 70.000-80.000 locuitori. Aici am ajuns în ucenicie la un comerciant de obiecte metalice, care era și fabricant de pile. Astfel m-am familiarizat repede cu comerțul și cu oamenii din Sheffield. Datorită diferitelor mele activități, am cunoscut tot mai multe despre om. În acești ani, Dumnezeu mi-a arătat în bunătatea Sa foarte clar stricăciunea naturii mele rele. Aceasta este o lecție grea, dar ea trebuie învățată. „Pentru că știi că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun: pentru că voința este cu mine, dar înfăptuirea binelui, nu” (Romani 7.18). Tocmai aceasta trebuie să învățăm. Istoria celor două naturi poate fi comparată cu istoria a două persoane diferite. Istoria cărnii cu poftele ei rele nu este de folos nimănui; fiecare credincios învață prin aceasta că mântuirea este numai o lucrare a lui Dumnezeu. „Pentru că gândirea cărnii este moarte; iar gândirea Duhului, viață și pace” (Romani 8.6). Ceea ce voi relata în continuare este lucrarea lui Dumnezeu în harul Său desăvârșit și vrednic de admirație.

Privind la acel timp, îmi amintesc că nu făcusem niciun fel de progrese în adevărul dumnezeiesc. Eram foarte interesat de predici strălucitoare, dar nu învățam nimic din ele. Eram într-o stare de mulțumire de sine și credeam că știu tot ce se poate ști. Pe scurt, nu aveam deci nici cea mai mică noțiune despre propria mea neștiință. Era o necunoștință uimitoare despre sensul adevărat al Cuvântului lui Dumnezeu. Eram de părere că lumea (această lume care L-a lepădat și L-a omorât pe Domnul Isus) se va îmbunătăți repede și că noi am fi poporul care era chemat să o îmbunătățească tot mai mult, până ce va deveni o lume întoarsă la Dumnezeu.

Între timp împlinisem vârsta de 23 de ani și aveam un mic magazin pentru produse comerciale în Sheffield. Într-o după-amiază a venit un țăran și m-a întrebat: „Ați auzit noutatea?” - „Nu”, am răspuns eu. Atunci mi-a spus: „Doi bărbați țin prelegeri într-un local de adunare și spun că lumea va pieri și că Hristos va reveni mâine la ora 4 dimineața.” M-am întors, căci nu mi-am putut ascunde râsul. M-a rugat să merg și să ascult prelegerea și astfel m-am dus. Vorbitorul nu a spus nimic despre pieirea lumii care era de așteptat a doua zi dimineața, ci a arătat pe baza textului din Matei 24 netrăinicia părerii că lumea s-ar întoarce la Dumnezeu înainte de venirea Domnului. Deși învățătura bărbatului nu era corectă în multe puncte și probabil el însuși nu era bine întemeiat, totuși Dumnezeu a trezit în sufletul meu, prin această prelegere, dorința de a cunoaște adevărul despre venirea Domnului Isus.

M-am speriat așa de mult de neștiința mea, încât n-am putut să adorm. În afară de mine au fost stimulați încă vreo 8 sau 10 oameni pentru o cercetare exactă. Ne strângeam în fiecare zi la ora 5 pentru a cerceta Cuvântul lui Dumnezeu. Nu bănuiam ce înseamnă Adunarea după gândurile lui Dumnezeu sau venirea lui Hristos pentru a-i lua pe sfinți la Sine, ci eram preocupați cu venirea Domnului pentru a-și ridica împărăția pe pământ.

Capitolul 2

În acel timp, doi dintre noi am închiriat o mică încăpere din Sheffield pentru a vesti acolo Evanghelia. În acele zile locuia în Sheffield un anume căpitan W. care îi slujea Domnului. Când a auzit de străngerile noastre laolaltă, ne-a întrebat dacă are voie să vestească Evanghelia în localul nostru. I-am dat permisiunea cu bucurie. El ne-a prezentat persoana unui Isus viu, care îi întâlnește pe păcătoși, ca de exemplu pe femeia de la fântâna lui Iacov, care venise în căldura amiezii pentru a scoate apă. Ea, care era ocolită de toți din cauza vieții ei rele, a fost căutată de Hristos; dar nu pentru a-i spune că mai întâi trebuie să se facă mai bună ca El să o poată mântui. La ce i-ar fi folosit aceasta, când păcatele o înconjurau ca munții? Fiul lui Dumnezeu i-a spus minunatele cuvinte: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zise: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie“ (Ioan 4.10).

Până atunci nu-mi fusese prezentată niciodată așa persoana Domnului, dar am simțit că acesta era Isus care mă întâlnește pe drumul meu și care dăduse pace sufletului meu întristat.

Acum am înțeles repede și clar că noi, în loc să predicăm altora, trebuia să citim cu exactitate și cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel am citit împreună timp de 18 luni epistola către Romani și de atunci nu am citit aproape nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta mi-a fost spre binecuvântare.

Trebuie să amintesc un eveniment care s-a petrecut la începutul acelei perioade. Deoarece fiecare vorbea de învățăturile greșite ale căpitanului W., la început am crezut că aceste pălăvrăgeli erau adevărate. Chiar dacă pare ciudat, consideram, în neștiința mea, adevărurile prețioase pe care ni le prezenta ca fiind învățături eronate. Pe atunci nu eram smerit și aveam o mare încredere în gândirea logică. De aceea am considerat că cel mai bine ar fi să adun o serie de dovezi care se refereau la acele puncte, pe care le consideram învățături străine. Curând s-a ivit prilejul și ca răspuns la o întrebare a acestui slujitor al Domnului am lansat o încărcătură întregă de concluzii. Dar un singur verset, pe care mi l-a citit din Cuvântul lui Dumnezeu, m-a convins de greșeala mea și mi-a distrus încrederea în logică.

Vreau să vorbesc acum despre o întâmplare, care a devenit punct de cotitură pentru întreaga mea viață până astăzi.

Mi s-a spus că acel căpitan W. și câțiva creștini se adunau în prima zi a săptămânii pentru a frânge pâinea, așa cum citim în Faptele Apostolilor capitolul 20 despre primii creștini. Într-o duminică dimineața m-am dus acolo să văd cum stau lucrurile. M-am așezat pe rândul din spate și am căutat cu privirea amvonul. Dar nu era niciunul. Am văzut numai o masă cu față de masă albă și pe ea pâine și vin în amintirea morții Domnului Isus. Am căutat cu privirea un predicator sau un președinte, dar nu i-am găsit. Credincioșii, care erau strânși acolo, ședea în jurul mesei. M-a cuprins un simțământ sărbătoresc: „Aceștia s-au strâns pentru a-L întâlni pe Domnul!“ Cu siguranță, a fost Duhul lui Dumnezeu care mi-a vorbit. Îmi este imposibil să descriu gândurile care m-au preocupat. Dar m-am simțit în prezența nemijlocită a Domnului Isus, conform Cuvântului Său: „Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor“ (Matei 18.20). Acest simțământ a fost așa de puternic, încât am observat puțin din ceea ce s-a petrecut în jurul meu, în afară de faptul că diferența față de tot ce văzusem și trăisem până atunci mi s-a părut uriașă. Ceea ce m-a uimit cel mai mult a fost faptul că această strângere laolaltă a creștinilor pentru frângerea pâinii părea să corespundă exact cu ceea ce citisem în legătură cu aceasta în Scriptură. În locul unei predici am găsit la Masa Domnului libertatea, așa cum este descrisă ea în 1 Corinteni 14.29-37.

Câteva săptămâni mai târziu mi-am ocupat prin har locul la Masa Domnului ca om mântuit. La scurt timp după aceea, în timp ce stăteam în liniște, am aflat ceva ce nu experimentasem niciodată înainte: călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Mi se părea că aud o voce: „Citește 2 Corinteni 1“ și mi-au venit în minte gânduri prețioase în legătură cu versetele 3-5. M-a cuprins o emoție care a devenit așa de puternică, încât fața și corpul mi s-au acoperit de transpirație. Am stat tăcuți câțiva timp. În sfârșit s-a ridicat căpitanul W. care ședea în partea cealaltă a camerei și a spus: „Să citim 2 Corinteni 1!“ și apoi a exprimat exact gândurile care mi le pusese Duhul mie pe inimă. Astfel am cunoscut pentru prima dată călăuzirea Duhului în mijlocul creștinilor care se adună doar în jurul lui Hristos. În următorii ani s-a repetat această experiență. Voi aminti în decursul relatării câteva exemple. Nu putem citi Faptele Apostolilor fără să vedem că Duhul Sfânt, după ce a format Adunarea, era într-adevăr prezent pentru a-i călăuzi pe slujitorii

Domnului. Dacă nu mai experimentăm acum călăuzirea Sa așa de clar, este, după părerea mea fermă, din cauza credinței noastre mici.

Descoperind din nou necunoștința mea în Sfintele Scripturi, m-am reținut să vorbesc. Cu cât citeam mai mult Cuvântul, cu atât mai mic deveneam în ochii mei. Cred că așa se întâmplă întotdeauna. Am început să vestesc din nou Evanghelia când a venit la noi un frate din Ackworth și care, înainte de plecare, mi-a spus: „Am pe inimă să veniți cu mine și să vestiți Evanghelia în Ackworth.“

„Ce“, i-am spus, „eu, care toată viața va trebui să corectez ceea ce am învățat greșit? Nu, nu pot veni!“ Atunci, el mi-a spus pe un ton hotărât: „Sunt convins că totuși trebuie să mergeți și că Domnul va binecuvânta Cuvântul!“ Aceste cuvinte m-au atins. După ce mi-am revărsat inima în fața Domnului, m-am dus și am experimentat faptul că El poate binecuvânta Cuvântul Său. Acesta a fost al doilea început, aproximativ la 10 ani după ce am predicat prima dată ca băiat în vârstă de 14 ani. Astăzi pot spune cu mulțumire că de atunci Domnul m-a folosit deseori în orașele și satele Angliei și aproape de fiecare dată s-a întors cel puțin un suflet la El. În următorii 42 de ani am vestit Evanghelia în cele mai multe orașe și sate ale Angliei și ale Scoției și le-am slujit credincioșilor cu Cuvântul lui Dumnezeu. Numărul celor care au venit la credință este mare, dar, deoarece nu am ținut un jurnal, nu pot da o privire de ansamblu exactă.

Capitolul 3

Mulți vor întreba desigur, cum a fost posibil să vestesc Evanghelia în timpul întregii mele vieți în așa multe locuri și în același timp să îngrijesc de familia mea. Am experimentat că pentru Domnul nimic nu este prea greu. Când Domnul mi-a dat așa de mult încât am putut trăi, am renunțat la afacerea mea.

Îmi făcusem obiceiul să predic de trei sau patru ori pe săptămână, câteodată și mai des. În restul timpului îmi făceam munca. Trebuie să spun că Domnul m-a sprijinit într-un mod deosebit când vesteam Cuvântul Său în zilele în care eram plecat pentru afacerea mea. Și din punct de vedere al serviciului, Domnul m-a ajutat într-un mod deosebit.

În perioada în care posedam magazinul din Sheffield, aveam doar un capital mic și nu îmi doream mai mult. Am experimentat că Dumnezeu Se preocupă într-un mod deosebit de cei care se încred în El.

Odată am fost mult timp plecat și jumătate din acel timp l-am folosit să vestesc Evanghelia. Lunea următoare trebuia să plătesc o factură și nu aveam banii necesari și nici nu știam de unde să-i iau. Deoarece eram creștin și sunt convins că un creștin trebuie să plătească întotdeauna la termenul stabilit, am adus problema în rugăciune înaintea lui Dumnezeu.

Deodată mi-am adus aminte de un stoc mare de șmirghel, pe care nu-l putusem vinde. Și acest lucru i l-am spus Domnului. „Aruncă năvodul în partea dreaptă“, a fost răspunsul. „Doamne, ce înseamnă partea dreaptă?“ am întrebat eu. Mi-am dat seama imediat că El este partea dreaptă. Apoi l-am rugat pe Domnul să vândă șmirghelul în locul meu, pentru că eu nu vedeam nicio posibilitate și cu siguranță nu la un preț cu care să pot plăti factura.

În timp ce mă rugam, a venit un domn în magazin și a întrebat: „Mai aveți șmirghel?“ Am afirmat și i-am arătat marfa. „Da“, a spus el, „tocmai ce ne trebuie. Cât aveți?“ l-am spus cantitatea, de 20 de ori mai mult decât vândusem vreodată în viața mea. El a răspuns: „Luăm totul la prețul pe care îl spuneți dumneavoastră. Trimiteți-ni-l mâine. Plătim luni dimineața.“

După ce am primit cu mulțumire comanda, l-am întrebat: „Vă rog, spuneți-mi, cum de ați venit tocmai la mine și de ce aveți nevoie tocmai de acest tip de șmirghel? În ciuda străduinței mele, nu am putut vinde marfa și ar fi trebuit să o trimit înapoi, deoarece mi-a fost trimisă din greșală.“ El mi-a răspuns: „Un șlefuitor mi-a povestit că aveți acest tip de șmirghel de care noi avem neapărat nevoie și de aceea am venit. Pot să-mi închipui că nu l-ați putut vinde, pentru că noi suntem singura fabrică, ce utilizăm acest tip de șmirghel. Avem nevoie de el la șlefuirea articolelor pentru piața rusească.“ Am livrat și am primit exact suma pentru datoria mea.

Din sutele de exemple despre purtarea de grijă a Domnului vreau să mai amintesc unul și apoi să continui să relatez despre lucrarea Sa.

Trecuseră mulți ani de la incidentul amintit. Eram comerciantul localității Sheffield și aprovizionam firme de export din Birmingham, Londra, Liverpool și Glasgow. Fusesem în

călătorie trei zile și seara vestisem Cuvântul, dar nu primisem nicio comandă. Aceasta a fost o mare încercare. În timp ce mergeam pe o stradă din Birmingham, L-am rugat pe Domnul să-mi îndrepte pașii spre o firmă unde aş putea primi o comandă. În timp ce mă rugam, am simțit că trebuie să merg în direcția opusă. După un timp m-am aflat în fața unei firme pe care se putea citi numele, dar nu branșa. M-am interesat și am aflat că era o fabrică de piele. „Dar, Doamne“, am spus eu, „aceasta este o fabrică de piele. Nu este pentru mine!“ Dar Domnul parcă îmi spunea: „Du-te!“

Am intrat și am dat cartea mea de vizită. Am fost dus în biroul privat și acolo am întrebat dacă au nevoie de produse de export din Sheffield. Am numit Australia, deoarece pe atunci se livra mult spre această colonie. Directorul general m-a privit uimit și m-a întrebat: „Livrați la Melbourne?“ Am răspuns afirmativ și i-am spus câteva firme de acolo care erau clienții mei. El și-a deschis cartea lui de comenzi și mi-a spus: „Ce ciudat! Noi suntem o firmă de export piele, dar unul din clienții noștri din Melbourne tocmai ne-a trimis o comandă de scule din Sheffield. Nu ne pricepem la acestea. Aici este comanda.“ El mi-a citit-o; erau exact articolele pe care le vindeam eu. Apoi a transcris comanda, care se ridica la peste o mie de dolari, pe numele meu. Acesta a fost începutul unei relații comerciale plăcute și de lungă durată cu o firmă importantă.

Cum aş putea explica aceasta altfel decât ca fiind purtarea de grijă plină de dragoste a Celui care ascultă rugăciuni? Istoria acestei iubiri, tot timpul gata să ajute, ar umple cărți. Din copilărie am fost învățat să cred că Dumnezeu ascultă rugăciunile noastre. Vreau să mai povestesc o întâmplare care a avut loc la scurt timp după întoarcerea mea la Dumnezeu.

Eram pe câmp la circa trei kilometri de casa noastră și îmi pusesem mâncarea într-un tufiș. Un mânz a găsit-o și a mâncat-o, lăsând numai o bucățiță de pâine. Deoarece dispăruseră și cremenele, și iasca, nu am putut face focul și era iarnă și foarte frig. Am ingenuncheat și L-am rugat pe Domnul pentru foc și i-am spus să facă El ca să-mi fie suficientă ca masă de prânz acea bucățiță de pâine. Puțin mai târziu, am găsit pe câmp o cremene și cu frunze uscate și lemn putred am făcut repede un foc. Apoi am mâncat și fie că Domnul a făcut mai mare bucățița de pâine sau că i-a dat mai multe calorii, dar m-am simțit așa de mulțumit, de parcă aş fi avut cel mai bun prânz. De am avea toți credința copilărească, ce așteaptă împlinirea rugăciunilor, oricât de mică ar fi rugămintea! Fie că cerem mult sau puțin după măsura omenească, pentru atotputernicul Dumnezeu este la fel. Măsurat după măsura Sa, totul este mic din ceea ce-i putem spune. Dar este minunat că El Se ocupă de noi chiar și în cele mai mici greutăți. Ascultarea rugăciunilor noastre este o bucurie pentru inimă. Isus spune: „Adevărat, adevărat vă spun: Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da“ (Ioan 16.23). Eu mă gândesc întotdeauna cu bucurie deosebită la purtarea Sa de grijă plină de dragoste.

De la prima mea vizită în Ackworth, acum 43 de ani, m-am dus peste tot unde m-a călăuzit Domnul și am nădărdit că El va da prin Duhul Sfânt sufletelor binecuvântare.

Se poate pune întrebarea ce înțeleg eu prin a merge acolo unde m-a călăuzit Domnul. Vreau să istorisesc câteva exemple demne de menționat:

Plecasem spre Hull pentru a mi se plăti câteva facturi. Pe atunci, afacerea mea era foarte mică și, deoarece eram aproape sigur că voi primi acele sumele, nu mi-am luat bani cu mine. Într-o sâmbătă dimineața m-am strâns cu câțiva creștini din diferite locuri pentru rugăciune și pentru citirea Cuvântului. Atunci, Duhul lui Dumnezeu mi-a pus pe inimă să merg la Scarborough și să predic acolo. M-am retras într-o cameră și L-am rugat pe Domnul să confirme acest lucru. El mi-a dăruit siguranța că trebuie să merg. Pe atunci era o călătorie lungă prin York, iar eu nu aveam niciun ban pentru a plăti biletele de călătorie. Dar Domnul știa acest lucru.

Mi-am luat bagajele și le-am spus prietenilor la care am fost cazat că am primit chemarea nemijlocită a Domnului să plec la Scarborough. Nu fusesem niciodată acolo și cunoșteam numai numele unei singure persoane din acea localitate. Dar când *Dumnezeu* dă credință, atunci este *credință*. Am ieșit din casă și, tocmai când mă îndreptam spre ghișeu de bilete, m-a strigat fratele A.J.: „Tocmai am auzit că v-ați simțit chemat să mergeți la S. pentru a vesti acolo mâine Cuvântul. Un frate dorește să sprijine această lucrare și vă trimite această sumă pentru acoperirea cheltuielilor.“ Cred că au fost nouă dolari.

Pe drum a avut loc o mică tamponare tocmai în colțul vagonului în care ședeam eu. Peretele a fost îndoit puțin, dar nimeni nu a fost rănit. Acest accident mi-a dat posibilitatea pentru o discuție serioasă cu un călător tânăr foarte bolnav. Din discuție a rezultat că tânărul își făcea

griji cu privire la mântuirea sufletului său. Dar deoarece credea, ca mulți alții, că mai trebuie să adauge ceva la lucrarea lui Dumnezeu prin faptele proprii, nu avea pace. Cred că Dumnezeu a binecuvântat vestea Sa în acel suflet.

Când ne-am apropiat de S., mama lui care îl însoțea, fericită de bucuria și pacea fiului ei, m-a întrebat dacă vreau să găzduiesc la ei în timpul șederii mele în S. Am refuzat oferta mulțumindu-i și i-am spus că nu pot primi invitația, deoarece Îl rugasem pe Domnul să-l călăuzească la gară pe fratele al cărui nume îl cunoșteam și să mi-l arate.

Când a oprit trenul, a venit spre mine un domn și m-a privit țintă. O voce din interior îmi spunea: el este. Am ezitat să spun ceva și am coborât. Străinul mă privea mai departe. Atunci m-am gândit cât de nebunesc este să te rogi și apoi să nu-L crezi pe Dumnezeu. „Sunteți cumva domnul L.?” am întrebat eu. „Da, eu sunt”, a fost răspunsul, „iar dumneavoastră sunteți Stanley din Sheffield, nu-i așa?” - „Desigur”, am răspuns eu, „dar de unde știți numele meu?” - „Fratele J. din Hereford era așteptat cu acest tren, pentru că voia să vorbească aici mâine. Acesta este ultimul tren, pentru că mâine nu vine niciunul. Eram dezamăgit până ce privirea mi-a căzut pe dumneavoastră și o voce mi-a spus: «Acesta e Stanley din Sheffield, Eu l-am trimis.»”

La scurt timp după aceasta m-am aflat din nou în Hull și am vestit vestea bună. La prânz, în timp ce ședeam împreună cu fratele A.J., am primit chemarea să vorbesc pe un vapor. Atunci i-am spus fratelui J. aceasta. „La ora două trece pe aici un vapor, care de obicei e plin cu oameni care vin de la piață”, mi-a spus el. Am primit siguranța că trebuie să predic la bordul acelui vapor. Mi-am luat geanta și fratele J. mi-a arătat drumul. Pe atunci nu era o punte de debarcare și, când am vrut să trec peste schela de debarcare, am alunecat și am căzut în apă. Am reușit să mă prind de vapor și am fost tras la bord. Aceasta a produs multă gălăgie și agitație. În această situație am privit la Domnul, pentru ca să mă încurajeze și să-mi dea un ajutor.

Mergeam rugându-mă pe puntea aglomerată. Domnul mi-a arătat un bărbat care tocmai luase loc. M-am așezat lângă el și l-am întrebat dacă este creștin. „Da, prin harul lui Dumnezeu”, mi-a răspuns el. Atunci l-am întrebat: „Aveți credință?” și i-am povestit cum m-a trimis Domnul să predic la bordul vaporului, dar că mă simțeam slab și de aceea mă rugasem pentru un ajutor. El a sărit în picioare și spunând: „Credință și muncă!”, a plecat. La început am fost dezamăgit. În ce mod ciudat pregătește Domnul vestitorii Săi pentru slujba Sa! Acum eram destul de mic, așa că Domnul m-a putut folosi când acel bărbat s-a întors cu fața radiindu-i de bucurie. „Putem începe”, a spus el. „Ce putem începe?” am întrebat eu. El mi-a explicat: „Am de la căpitan permisiunea și sunt câteva persoane aici care vor să cânte o cântare.” El a intonat un cântec care a fost cântat cu toată inima. Apoi Domnul mi-a dat putere, încât am putut vorbi în tot timpul călătoriei. Am predicat toată după-masa până seara.

Atunci nu am aflat dacă vreun suflet L-a găsit pe Domnul. Mulți ani mai târziu, când aproape uitasem această întâmplare, după o oră de adunare în Birmingham a venit la mine un domn și mi-a spus: „Cred că nu mă recunoașteți!” Așa era. Apoi m-a întrebat: „Vă amintiți de discursul de 36 de km. lungime?” – „Nu-mi amintesc nici de acesta”, am răspuns eu. „Vă amintiți de predica de la Hull la Thorne, între care este o distanță de circa 36 de km.?” Atunci mi-am amintit amănuntele. El, un predicator al metodiștilor, a fost acela care m-a ajutat atunci așa de prietenos. Mi-a povestit că mai târziu, ca predicator în Selby, a vizitat de acolo diferite orașe și sate de-a lungul râului unde acosta vaporul și a găsit suflete care se întorseseră la Dumnezeu în acea zi. Astfel, după mult timp, Domnul mi-a arătat că sfântul Lui Cuvânt nu se întoarce fără rod. O, ce bucurie este să predici cu siguranța deplină că vor fi salvate suflete!

Ce bucurie va fi în prezența Domnului la venirea Sa să-i vezi pe toți aceia care au fost aduși la El prin bogăția harului Său prin slujitorii Săi slabi! O, adânc al îndurării, care nu numai ne-a salvat de pe calea spre iad, ci dorește să ne întrebuițeze ca și canale ale îndurării pentru alții! Apostolul putea spune: „Cine ne este speranță, sau bucurie, sau cunună a laudei? Nu sunteți chiar voi, înaintea Domnului nostru Isus, la venirea Sa?” (1 Tesaloniceni 2.19). În măsura în care îmi este mie cunoscut nu am văzut niciodată vreunul din acești copii preaiubiți ai lui Dumnezeu de acolo, de-a lungul râului. Fără îndoială, acum, după atâția ani, mulți sunt la Domnul. Îi voi întâlni în slavă și cine știe cât de curând!

Capitolul 4

Tocmai din acea perioadă îmi amintesc de o întâmplare care îi poate îmbărbăta și stimula pe mulți părinți să se roage cu stăruință. Cu mai mult de 70 de ani înainte de evenimentul pe care vreau să-l istorisesc, o femeie temătoare de Dumnezeu l-a încredințat pe copilul ei Domnului, în credința că El îl va atrage spre Sine. Fiind convinsă că îl va întâlni în cer, a plecat acasă la Domnul (2 Corinteni 5.8). Au trecut 70 de ani, dar nu se putea observa niciun răspuns la rugăciunea mamei. Copilul a crescut și a devenit un tânăr fără griji. Toate mergeau după dorința lui. Avansase bine în meseria de marinar ajungând până la urmă ofițerul unui vapor de război. Dar într-o zi i-au fost smulse ambele călcâie printr-o schijă de obuz. Acum era un bărbat bătrân, sărac și paralizat. Sosise timpul lui Dumnezeu care, în îndurarea Lui, S-a gândit la fiul pierdut.

Într-o seară a fost dus de câțiva prieteni la o adunare de vestire a Evangheliei, în care am vorbit despre Mefiboșet. Am descris starea complet pierdută a păcătosului și bunătatea lui Dumnezeu, care s-a descoperit nu numai în faptul că L-a dat pe Domnul Isus pentru a muri pentru păcatele noastre, ci și ca să-l ducă pe păcătos, așa cum este, în prezența Sa. Ca exemplu l-am citat pe Mefiboșet, pentru că David a arătat față de el bunătatea lui Dumnezeu. Am spus: „Voi toți, păcătoși paralizați, ați fost aduși în această seară în prezența lui Dumnezeu. Unde sunteți?” Sărmanul căpitan a simțit că Dumnezeul atotștiutor îi vorbea. A încercat să se ridice și a strigat: „Sunt aici!” Dumnezeu, care a văzut dorința inimii acestui om, a răspuns și l-a salvat chiar în acea seară. Astfel a fost ascultată rugăciunea mamei. Era o priveliște minunată să-l vezi pe bătrânul căpitan plin de bucurie în Isus Hristos, putând să șadă ca un fiu de împărat la masa împărătească.

Într-o sâmbătă seara eram adunați pentru rugăciune și am simțit foarte sigur chemarea de a merge din nou la Scarborough pentru a vorbi acolo a doua zi. M-am dus acasă, dar, deoarece soția mea nu avea aceeași convingere, L-am rugat pe Domnul să ne dea aceeași convingere dacă e după voia Sa. Apoi ne-am dus la culcare și am adormit. Noaptea la ora două m-am trezit dintr-o dată și am observat că mă aflu pe hol și că Domnul îmi spunea: „Trebuie să mergi la Scarborough.” L-am povestit aceasta soției mele, iar ea nu m-a mai reținut. După o mică gustare, m-am dus la gară. Tocmai trecea un tren spre York în care m-am urcat în credință. Și într-adevăr, după ce am așteptat acolo puțin, a venit un tren care mergea la S. Pe atunci, în Anglia, duminica dimineața circulau puține trenuri pe liniile principale, iar pe cele secundare niciunul.

Deoarece era prea devreme ca să merg la adunare, m-am plimbat puțin pe malul apei. Deodată l-am observat pe fratele G.A. mergând în fața mea încet și abătut. L-am ajuns, mi-am pus mâna pe umărul lui și l-am întrebat: „Cum vă merge?” El s-a întors și m-a privit uimit. „Dumnezeu îmi dă o lecție!” a exclamat el. „Fratele B. a trebuit să plece la o înmormântare la Londra, iar astă-seară vor veni mulți. Gândul că nu este nimeni aici ca să vorbească m-a apăsât mult. Iar acum Dumnezeu v-a trimis pe dumneavoastră.”

În acel timp exista o mare nevoie de a vesti Evanghelia. Puteai ajunge adesea într-un sat, într-un oraș sau chiar într-un municipiu, fără a întâlni pe cineva care se bucura de siguranța mântuirii veșnice. Dacă întrebai pe unul sau pe altul despre însemnătatea cuvintelor din Evrei 10.2-14, nu primeai un răspuns mulțumitor. Adevărații creștini aveau doar „nădejdea, că vor fi cândva salvați”. Pe lângă aceasta, peste tot găseai suflete, care se aflau sub lege și prin aceasta în legăturile sclaviei (Romani 7). A fost bucuria mea să călătoresc prin toată Anglia și să vestesc tuturor Evanghelia deplină.

Nu am avut bunuri pământești, dar am avut întotdeauna mijloacele necesare pentru a merge acolo unde m-a trimis Dumnezeu. Probabil, cititorul dorește să știe cum. Aveam un mic portmoneu pe care îl numisem „punga lui Dumnezeu”. Ceea ce îmi dădeau copiii lui Dumnezeu pentru cheltuielile de călătorie intra în această pungă și în toți acești ani nu a fost niciodată goală. Așa au decurs lucrurile până ce Domnul m-a învățat cu privire la textul din Faptele Apostolilor 20.35.

Doresc să povestesc cum și-a început Domnul lucrarea în diferite locuri. Desigur, pot aminti numai câteva exemple.

Orașul York îmi era de luni de zile pe inimă și mă rugasem deseori pentru el. Odată mă întorceam de la S. și a trebuit să aștept 3 ore în York trenul de legătură. În timp ce treceam podul, L-am rugat pe Domnul să-mi trimită un grup de ascultători, dacă este voia Sa să le

vorbesc. Încă mă rugam, când am întâlnit o mulțime mare de oameni. Domnul mi-a spus: Urmează-i! Am observat imediat că era vorba de înmormântarea unui demnitar catolic. Am mers mai departe până ce am ajuns în dreptul unei încăperi mari, acoperite. În acea clipă a început să plouă și oamenii au năvălit sub acoperiș. Atunci mi-am luat Biblia și am citit tare cuvintele: „Ferice de morții care mor în Domnul!” S-au apropiat de mine foarte mulți și m-au ascultat cu atenție. Catolicii păreau să creadă că sunt unul dintre ei și, în timp ce își făceau cruce, s-au apropiat tot mai mult de mine. Mai întâi am vorbit despre cei care adorm acum în Hristos. Nu am spus nimic despre perioada deosebită, despre care vorbește acest text, ci am vorbit în general despre fericirea sufletelor care părăsesc pământul pentru a fi la Hristos. Am încercat să le arăt clar că Biblia nu spune: fericiți sunt cei care mor în biserica romană sau protestantă, ci *în Domnul*. Acesta a părut să fie motivul pentru o mare tulburare, dar apoi au ascultat cu mai multă atenție în timp ce am încercat să le explic din Scriptură ce înseamnă a fi „în Domnul”.

Când am terminat, un bărbat a întrebat: „Dacă v-am înțeles bine, ați spus că un om poate și deja din această lume că este mântuit și că are viață veșnică. Este adevărat?” Această întrebare și răspunsul dat au părut să facă impresie adâncă asupra multora, căci am arătat din Cuvânt că toți credincioșii au privilegiul de a fi îndreptățiți și de a avea pace cu Dumnezeu. Scriptura spune: „Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise” (Faptele Apostolilor 13.38-39). Am adăugat și alte texte și, după ce am terminat de răspuns, convoiul funerar s-a apropiat de cimitir, dar cu o întârziere de aproximativ două ore. Să nu spunem că aceasta este ciudat. Dacă am umbla mai mult în credință, nu ni s-ar părea ciudat.

La scurt timp după aceea m-am simțit călăuzit să merg la York și să țin o prelegere în piață. Tema era „Semnele timpului”. Era tocmai perioada lucrărilor de incitare ale cartiștilor (cartiștii tindeau să preia puterea statului prin clasa muncitoare). S-a răspândit zvonul că am venit ca și cartist să aduc tulburare în oraș. M-a chemat primarul și, deoarece eram creștin, dar nu membru al unei biserici, a fost pus în încurcătură. A presupus că totuși voi aduce ceva fals și a considerat că ar fi bine să îngrijească de ordine printr-un grup de polițiști. Mulțimea de oameni era imensă și s-a umplut toată piața. Din punct de vedere trupesc mă simțeam foarte slăbit și aproape a trebuit să fiu tras pe podium. Este o treabă serioasă să vorbești la așa multe mii care vor fi curând *toți* în veșnicie. Am zăbovit mult la judecata viitoare asupra popoarelor, când Domnul Isus va apărea în slavă. Apoi am arătat creștinilor adevărați că Domnul va veni mai întâi să-i ia la El (Ioan 14.1-3; 1 Tesaloniceni 4.13-18). Acestea erau lucruri noi și total necunoscute pentru locuitorii Yorkului. Prelegerea a durat până noaptea târziu. A fost o seară pe care mulți nu au uitat-o.

Auzisem deja mai demult de un creștin care se numea S. Deși nu mă cunoștea, mi-a permis să predic până seara târziu în casa lui. După ce mi-am încheiat prelegerea din piață, i-am chemat pe toți cei care doreau să știe mai multe în casa amintită. Micuța casă a fost supraplină; adunarea a durat până după miezul nopții.

În aceeași seară, Domnul l-a trimis pe slujitorul său, fratele T.S., din Leeds la York pentru a lucra acolo. A sosit noaptea târziu și nu a știut nimic de adunarea noastră. A doua zi, Domnul l-a condus la noi. În acele zile a început o lucrare care s-a răspândit curând foarte mult.

Capitolul 5

La scurt timp după aceea am făcut prima mea vizită în Southport (coasta de vest a Angliei). Pe atunci era o localitate destul de mică. Tocmai când am ajuns acolo, se petrecuse pe plaja din direcția Church Town un accident grav, dacă îmi amintesc bine, un accident mortal. M-am simțit împins să vestesc acolo Evanghelia, dar oamenii erau risipiți pe plaja lată. Am vorbit unui bărbat despre aceasta și imediat a reieșit că era credincios. L-am rugat să rămână pe loc, în timp ce eu voi citi un fragment din Cuvântul lui Dumnezeu. Așa a și făcut. Eu am urcat pe o movilă de pământ tremurând de frică. În sfârșit am reușit să fac o mică adâncitură, pe care am putut sta. În timp ce citeam un capitol, au venit oameni din toate direcțiile. Am vorbit despre revenirea Domnului. Așa cum mi s-a povestit ulterior, au fost aproximativ 2000 de ascultători. Imediat după ce am început, am observat un om în vârstă, care a venit prin mulțime și s-a

așezat în nisip exact în fața mea. După o scurtă pauză a sărit în sus plin de bucurie. Era fratele J.H. din Church Town care acum este de mult la Domnul. Dintre urmașii săi trăiesc acum mulți în acea zonă. Domnul l-a trezit pe acest scump creștin bătrân într-un loc aflat foarte departe. Duhul Sfânt i-a deschis mintea, așa încât a putut înțelege Scriptura și acum îl aștepta pe Domnul Isus din cer. Înțelegea că cele zece fecioare din cunoscuta pildă erau o imagine a Adunării și că Adunarea, așa cum o vedem acum, se află într-un somn adânc. Cu amărăciune a recunoscut căderea creștinismului de la chemarea lui cerească. Din cauza aceasta a ajuns descurajat și rugăciunea lui către Domnul a fost să-i trimită unul din slujitorii Săi pentru a-l întări în adevărul recunoscut. Acum venise, la invitația unui tânăr, la predica mea. Când a auzit adevărul prețios al revenirii Domnului din gura unui străin, exact așa cum îl învățase pe el Duhul lui Dumnezeu, nu s-a mai putut stăpâni de bucurie. Acesta a fost începutul unei lucrări, prin care creștinii din Church Town și Southport au fost călăuziți să se adune numai pentru Numele Domnului Isus ca singurul punct central. În acele zile, multe suflete au găsit pe plaja de la Southport pacea sufletului și au trecut din moarte la viață. Dumnezeului oricărui har să-l fie adusă laudă și mulțumire pentru aceasta!

În mijlocul unei astfel de slujbe, Dumnezeu și Tatăl meu a considerat necesar să-mi trimită o încercare. Am avut de mai multe ori hemoragii pulmonare, din cauza cărora am fost așa de slăbit, încât m-am aflat pe marginea mormântului. Iarna anului 1850 am petrecut-o în Torquay și numai puțini credeau că mă vor mai vedea în viață. Doctorul T. mi-a spus că îmi lipsea aproape un lob pulmonar, că în nord clima era prea aspră pentru mine și că voi putea trăi cel mult ca invalid în sud. În întreaga Anglie s-a înălțat multă rugăciune pentru mine și Domnul a auzit și a ascultat. De atunci am fost întărit 37 de ani, încât am putut vorbi la sute și câteodată la mii de oameni, deși aveam numai un lob pulmonar sănătos.

Când nu eram în stare să vorbesc unei mulțimi mari în orașe, Domnul îmi dădea mare bucurie în lucrarea prin sate. Doresc să povestesc un exemplu.

O bătrână văduvă m-a rugat să vin în casa ei din W. M-am dus și ea a invitat câțiva creștini care erau convinși că în W. nu exista dorința de a se vesti Cuvântul. La o depărtare de câțiva kilometri era un sat de mineri atei. Am înțeles că acesta era locul unde trebuie să vorbesc și am predicat acolo chiar în aceeași seară într-o casă. Douăsprezece luni mai târziu, exact în aceeași zi, m-am simțit împins să vizitez încă o dată acel loc. În timpul călătoriilor mele am simțit aproape întotdeauna cât de important este să fii călăuzit exact spre locul potrivit. În acest caz am fost condus în fața căsuței unui anumit W.M. Soția aceluia bărbat se numea Lidia. Familia îmi era desigur necunoscută și era pe atunci, așa cum am auzit mai târziu, dușmanul tuturor celor care nu aparțineau de o biserică. Oamenii nu s-ar fi deplasat nici măcar douăzeci de pași pentru a mă asculta. Am vorbit despre curățirea leprosului (Levitic 14). Lidia tocmai trecea prin curte când am spus: „Să dea drumul păsării vii pe câmp.“ Aceasta i-a trezit curiozitatea și a venit la poartă pentru a auzi despre ce fel de pasăre era vorba. A ascultat cu mare atenție când a auzit că una din păsări, despre care este vorba în capitol, care a trebuit să fie tăiată, indică spre moartea Domnului Isus. Cealaltă pasăre, care a fost înmuiată în sângele păsării omorâte și lăsată să zboare pe câmp după ce sângele a fost stropit pe lepros, îl arată pe Domnul în învierea Sa. Astfel, Isus, Locșitorul nostru, care a murit pentru păcatele noastre, apare așa în fața lui Dumnezeu, iar învierea Sa este îndreptățirea noastră. Lidia nu auzise așa ceva niciodată și era foarte impresionată. Chiar în acea seară a găsit pace. Dar nu numai ea a fost mântuită, ci, ca la temnicerul din Filipi, întreaga ei casă, de la mama înaintată în vârstă, de peste optzeci de ani, până la nepotul ei de patru ani. S-au adăugat și alte suflete în timpul șederii mele acolo timp de șapte săptămâni. Apoi am început să frângem pâinea în casa Lidiei.

Câțiva ani mai târziu am trăit în același sat o descoperire unică a harului Domnului. Într-o seară am vestit Evanghelia într-una din marile săli ale olăriei. Veniseră mulți mineri așa cum au părăsit mina. Era o societate ciudată: unii arătau albi ca morarii, alții negri ca hornarii. A fost o predică foarte liniștită. A fost vestit, în credință, numai Cuvântul. Toți au fost cuprinși de o seriozitate adâncă. La sfârșit am repetat încet cuvintele prețioase ale Domnului Isus: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5.24). Apoi: „Să știți dar, fraților, că prin El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede este îndreptățit prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi îndreptățiți prin legea lui Moise“ (Faptele Apostolilor 13.38, 39). Nu am făcut alte observații, dar toți au simțit că Dumnezeu, Duhul Sfânt, adresa aceste cuvinte păcătoșilor

pierduți și vinovați. Cu siguranță, fiecare a văzut vântul care mângâie un lan de spice și cum se pleacă fiecare spic. Așa era acolo. Duhul lui Dumnezeu sufla peste adunare și pleca fiecare inimă și fiecare cap. Se auzea de la un capăt la altul al încăperii un geamăt adânc. Apoi s-a făcut o liniște mare, întreruptă doar de câte un suspin. Apoi, creștinii prezenți au început să vorbească cu cei neînțorși la Dumnezeu. D.M. i-a spus unui tânăr nepăsător până atunci: „David, nu dorești să fii mântuit?” – „Nu”, a răspuns el, „sunt mântuit, am viață veșnică.” David trecuse din moarte la viață, iar viața lui ulterioară a dovedit aceasta. I-au fost adresate numai câteva cuvinte, dar Domnul i-a deschis inima care a primit Cuvântul Său. Acesta este lucrul cel mai frumos, când lucrează Duhul lui Dumnezeu, așa cum a făcut-o aici. Fără acțiune omenească, sufletele acelor bărbați s-au deschis razelor înviorătoare ale dragostei dumnezeiești. De remarcat a fost faptul că, potrivit convingerii Lidiei, și ea avea o judecată clară, fiecare om neînțors la Dumnezeu care a fost prezent în acea adunare memorabilă s-a întors la Dumnezeu. O parte din ei s-a dus între timp la Domnul. Ceilalți mai merg pe cale ca o mărturie vie a harului lui Dumnezeu.

Este o clipă binecuvântată când îi poți vedea pe copiii tăi în Hristos plecând acasă în pace! Acest lucru l-am trăit în mod deosebit la patul de moarte al bătrânei Lidia, a cărei față moartă oferea imaginea liniștii depline și a păcii. Ce va fi în acea dimineață, pe care o vor vedea numai cei care au crezut, când vor învia și vor merge spre cer în întâmpinarea Domnului Isus în văzduh! Acolo va fi și Lidia și toți vechii ei cunoscuți, ba chiar și mulți alții la care nu ne-am fi gândit, o mulțime pe care nimeni nu o poate număra. Vei avea și tu, drag cititor, parte de acea bucurie sau vei sta departe de ea pentru totdeauna?

Inima dorește să zăbovească la amintirea lucrării prin sate, dar trebuie să mă îndrept spre alte lucruri. Am vestit cuvântul în Tetbury, localitate în care mergeam des în acele zile. Fratele W. mi-a spus: „De ce nu tipărești câteva din întâmplările tale din lucrarea Domnului pe tren? Sunt sigur că Domnul va binecuvânta o astfel de lucrare.” I-am spus că acest gând este nou pentru mine. El a stăruit să fac aceasta. Am simțit că Domnul îmi vorbea și m-am pus pe lucru, fără să bănuiesc atunci că scrierile vor fi răspândite în întreaga lume în multe limbi. Doresc să citez aici câteva gânduri care m-au călăuzit la scrierea acelor pliante (așa-numitele „Railway Tracts”, care au fost strânse în șase volume). Am privit la Domnul rugându-L să conducă pana mea și să mă învrednicească să scriu simplu și fără înflorituri, să nu-mi permită niciodată să scriu într-un spirit de partidă, ci să scriu pentru întreaga Biserică a lui Dumnezeu Evanghelia pentru fiecare păcătos; L-am mai rugat să mă ajute să redau cuvintele exact așa cum mi le pot aminti în fiecare întâmplare pe care o relatez.

Pliantele „Mefiboșet”, „Iosif”, „Rut”, „Ionatan”, „Iov”, „Neemia” au fost scrise după ce am predicat despre aceste subiecte mai mult de patruzeci de ani prin țară. Pliantul „Mefiboșet” a fost folosit de Domnul în harul Său în mod deosebit spre mângâierea muribunzilor și spre salvarea păcătoșilor.

Un alt pliant a devenit o binecuvântare pentru o femeie săracă din Rutlandshire, iar după plecarea ei acasă a fost folosit la întoarcerea la Dumnezeu a opt persoane. De câte ori nu a folosit Dumnezeu și Tatăl nostru un pliant în cele mai întunecoase ținuturi ale Angliei, unde se părea că ușa este închisă în fața luminii Evangheliei! Cazuri asemănătoare s-au petrecut în America, India, Australia, dintre care voi aminti câteva.

Un păzitor al unei mari ferme de oi în pădurile australiene a întâlnit la o depărtare mare de fermă un păstor sărac și singur care era pe moarte, dar care privea cu îngrijorare moartea și judecata. Nu era nimeni în apropierea sa care să-i arate calea spre Hristos. Atunci tânărul păzitor s-a întors la locuința sa, a luat un pliant și i l-a citit bărbatului muribund. Dumnezeu i-a dăruit sufletului său pace. A plecat din pădurea singuratică pentru a merge la Domnul.

Și mulți marinari au fost binecuvântați printr-un pliant.

Într-o zi m-a întâlnit căpitanul G. în Glasgow și mi-a povestit: „Trebuie să-ți relatez un caz foarte interesant cum Domnul a binecuvântat pliantul «Victorie». În ultima mea călătorie, unul din marinarii mei s-a îmbolnăvit grav și își făcea probleme din cauza mântuirii sufletului său. Subofițerul mi-a ținut lampa în timp ce eu am citit pliantul. Dumnezeu a binevoit să folosească citirea spre întoarcerea la Dumnezeu atât a sărmanului bolnav, cât și a subofițerului. Bărbatul a plecat acasă în pace.”

Sunt convins că Dumnezeu a fost Acela care a folosit acele mici scrieri. Un sărman hindus din Demerara era neliniștit din cauza stării sufletului său. Un prieten de-al său, un mahomedan,

Îngrijorat de necazul acestuia, i-a spus: „Cred că am o scriere care ți-ar putea da ușurarea spre care năzuiești.“ I-a citit pliantul „Păcatele tale sunt iertate“. Amândoi au devenit creștini și predicatori ai Evangheliei. Pentru mintea omenească nu era nimic în acele scrieri, care să producă un astfel de eveniment măreț, dar Dumnezeu a binevoit să folosească Cuvântul său prin acele pliante. Același pliant, „Păcatele tale sunt iertate“, a fost folosit în Sheffield pentru un necredincios muribund în modul următor:

Acel bărbat refuza să citească ceva creștinesc sau să primească vizita unei persoane care să-i vorbească despre Hristos. Era un suflet care mergea spre iad, în întuneric și necredință. O femeie a împăturit pliantul în așa fel în mâna ei, încât se putea citi numai titlul. Ea a întins mâna spre el și i-a spus: „Puteți citi?“ El a citit cuvintele: „Păcatele tale sunt iertate“. A rămas încremenit. Dumnezeu i-a vorbit. Da, Dumnezeu spune: „Păcatele tale sunt iertate.“ El a răspuns: „Ce, păcatele mele? Este posibil, păcatele mele?“ În fața lui stăteau toate păcatele întregii sale vieți trecute, iar Dumnezeu în dragostea Sa nemărginită i-a spus: „Păcatele tale sunt iertate.“ Prin harul lui Dumnezeu, a crezut în Dumnezeu, iar în următoarea zi a fost în cer. Cine poate măsura sau limita harul lui Dumnezeu?

Capitolul 6

Este necesar să-L rugăm zilnic pe Domnul pentru călăuzirea Duhului, deoarece nu știm când și unde vrea El să ne folosească în harul Său nelimitat. Într-o zi călătoream de-a curmezișul țării, de la Bristol, unde predicasem, spre Tetbury. În partea aceea a țării noastre nu fusesem până atunci. În Wootton-under-Edge a fost o scurtă staționare. Era după-masa în jurul orei 17 într-o zi călduroasă de seceriș. Nu se vedea niciun om în micul oraș, toți păreau să fie pe câmp. Totuși, Domnul mi-a pus pe inimă să rămân acolo și să vestesc Evanghelia. Această convingere a devenit tot mai puternică, așa încât am coborât din tren pentru a împărți pliante acolo unde voi întâlni pe cineva. Am intrat într-un magazin mic și în timp ce vorbeam cu o femeie despre mântuirea sufletului ei, am văzut venind în fugă un bărbat. A intrat în magazin și a întrebat: „Domnule, sunteți un predicator al Evangheliei?“ – „Da“, i-am răspuns eu, „prin harul lui Dumnezeu, dar de ce întrebați?“ – „Eu sunt crainic“, a răspuns el, „iar dacă doriți să predicați, atunci voi face cunoscut acest lucru.“ – „Sunt pregătit pentru aceasta“, am spus eu, „dar vom găsi ascultători? Nu văd pe nimeni căruia i-aș putea vorbi. De ce ați venit atât de grăbit și când doriți să vorbesc aici?“ – „Lucram pe câmp“, a răspuns el, „și a trecut pe acolo o femeie și mi-a povestit că în oraș cineva împarte pliante. Atunci mi s-a părut că o voce mi-a spus: Fugi într-acolo, căci astăzi trebuie să se predice în Wootton. De aceea mi-am lăsat lucrul și am venit imediat.“ Deoarece era crainic, am apucat fără să vreau geanta, dar el a spus: „Oh, domnule, eu nu vreau bani, eu vreau ca sufletele să fie mântuite.“ Seriozitatea și solemnitatea cu care a vorbit confirmau cuvintele sale. El a făcut cunoscut predica și am pornit să predicăm, deși omenește vorbind părea imposibil să găsim ascultători.

Tocmai când ieșeam din oraș, am trecut pe lângă o vilă. Duhul lui Dumnezeu m-a călăuzit să mă opresc în fața intrării. Între timp s-au strâns aproximativ șase oameni. Am intonat cântecul: „Așa cum sunt...“.

Am fost călăuzit să prezint bogăția deosebită a harului lui Dumnezeu, care îl îndreptățește pe păcătos așa cum este, pe baza lucrării lui Hristos. Am subliniat marea bucurie a tatălui cu care îl primește pe fiul pierdut și am arătat că în prezența acesteia, persoana și bucuria fiului trec în planul secund.

După ce am încheiat, proprietarul casei, un medic, care venise împreună cu soția de la începutul predicii și ascultaseră cu atenție, m-a rugat să intru în casă și să o vizitez pe mama lui înaintată în vârstă. Printre lacrimi de bucurie, medicul mi-a spus: „Niciodată nu am auzit astfel de lucruri până acum. Credeam că trebuie să fac multe înainte de a putea fi salvat, iar acum am auzit că totul este făcut deja și că bucuria lui Dumnezeu este să mă primească așa cum sunt.“ Mama înaintată în vârstă auzise și ea fiecare cuvânt, deoarece fereastra ei se afla chiar deasupra locului unde am stat eu. Și ea a găsit pace în lucrarea Domnului. Nu ascunde Cuvântul un mare adevăr: „Mă îndur de cine vreau să mă îndur“? Până atunci, medicul fusese prizonierul faptelor legaliste. Ce binecuvântare este atunci când Domnul deschide ochii orbilor!

În acea perioadă, predicatorii din localitățile așezate la mare erau binecuvântați în mod deosebit. În Llandudno s-a arătat un interes deosebit timp de douăzeci și una de zile. Nu a fost necesar să anunț o predică. Când urcam spre Orme's Head, oamenii mă urmau. Apoi vesteam cuvântul acolo, pe deal. Într-o seară a fost mare neliniște, deoarece preotul necredincios a tocmit o mică orchestră care urma să acopere cuvintele Evangheliei. Mulțimea era foarte agitată. Mai mulți funcționari ai municipalității și preotul, care fuseseră prezenți în toate serile, m-au sfătuit să mă retrag într-o casă, în timp ce ei vor liniști oamenii care cu greu puteau fi opriți să nu arunce instrumentele în mare. După un timp s-a liniștit totul, iar eu am putut să-mi continui predica. A fost o perioadă ciudată. Când ieșeam din casă, întâlneam mereu persoane care erau îngrijorate din cauza mântuirii sufletului lor și mulți au trecut din moarte la viață (Ioan 5.24).

Atunci a apărut și harta profetică despre evenimentele viitoare. Vorbeam deseori despre venirea Domnului, deoarece se puneau multe întrebări referitoare la aceasta. Într-o seară au apărut unele probleme cu privire la explicarea deosebirii dintre perioada actuală a harului și Împărăția de o mie de ani sau domnia lui Hristos. Am luat o bucată de cretă, am desenat două cercuri pe poarta unei grădini și am spus: „Să presupunem că un cerc reprezintă perioada noastră actuală, iar celălalt Împărăția de o mie de ani.“ Apoi am citit texte care caracterizează perioada noastră în care, conform textului din Luca 21.24, Ierusalimul este călcat în picioare; în schimb, în timpul Împărăției de o mie de ani pe pământ, Ierusalimul va fi punctul central al binecuvântărilor pentru întreg pământul. Am citit alte multe texte pentru a arăta marea diferență dintre aceste două perioade. Deoarece au fost puse diferite întrebări, a fost trasă o linie pentru a indica perioada iudeilor și slujba lui Hristos înainte de începerea dispensației noastre. Apoi s-a adăugat o altă linie care indica perioada harului după înălțarea la cer a lui Hristos, har pe care oamenii îl pot accepta sau respinge. O altă linie arăta venirea Domnului pentru ai Săi (1 Tesaloniceni 4). Apoi o altă linie scurtă indica perioada descrisă în Apocalipsa. La capătul acestei perioade este o linie îndreptată în jos care indică venirea Domnului cu sfinții Săi pentru a efectua judecata și pentru a ridica Împărăția de o mie de ani; apoi o linie scurtă pentru a indica momentul în care diavolul va fi lăsat liber, moment care se va încheia cu judecata morților și începutul unei crize nesfârșite care indică starea veșnică. Toate acestea erau linii simple pe poarta unei grădini, dar ele au ajutat în mod minunat ca ascultătorii să înțeleagă acele lucruri. Colonelul B. a desenat totul cu grijă pe un capac de carton, iar după acest desen a fost conceput pliantul cu imagini despre venirea Domnului. Mulți știu cum a folosit Dumnezeu acel pliant spre binecuvântare.

Să ne îndreptăm acum spre așa-numita perioadă de trezire din 1859. Auzisem de rezultatele minunate care le-a produs împărțirea unui sfert de livre de pliante în munții Scoției. Cred că acest izvor de binecuvântare s-a răspândit asupra întregii Scoții. Acele pliante constau dintr-o singură foaie. În fiecare sat a fost lăsat numai câte unul.

Iubitul frate William Trotter - unul dintre cei care au răspândit mereu mireasma plăcută a lui Hristos - fusese în Glasgow. Întâlnise sute de oameni care căutau harul și care au fost conduși la Hristos. A venit la mine și mi-a istorisit de lucrarea minunată a Domnului. M-am simțit îndemnat să merg imediat la Birmingham. Puterea credinței și speranța că vor fi salvate suflete au umplut inima mea mai mult ca niciodată înainte.

Sala mare de pe strada principală a fost plină seară de seară. Nu era nicio tulburare în adunări, nu s-a făcut niciodată vreo invitație, nici nu s-a acționat puternic asupra păcătoșilor. Ceea ce s-a prezentat a fost mai degrabă dreptatea lui Dumnezeu în îndreptățirea păcătosului și desăvârșirea acestei îndreptățiri în Hristosul înviat. Am experimentat mereu că rezultatele sunt cu atât mai sigure, cu cât este prezentat Dumnezeu ca descoperit în Hristos. Trebuie să existe și încredere necondiționată în Cuvântul lui Dumnezeu că toți cei care sunt aduși prin Duhul Sfânt să creadă în Dumnezeu, sunt îndreptățiți de toate lucrurile.

În timpul acestor adunări în Birmingham a venit un frate din Stafford. El avea încrederea fermă că Dumnezeu vrea să salveze și acolo suflete. Seara, după ce a ajuns acasă, a rugat câțiva frați să se strângă a doua zi dimineața la ora șase pentru a se ruga. S-a strâns o mare mulțime pentru a-L ruga pe Domnul să binecuvânteze Cuvântul Său în orașul lor în acea seară. Dar când fratele acela a împrumutat scaune și bănci pentru a folosi întreaga încăpere a marelui local de adunare, unii n-au știut ce să spună despre acest lucru. Dar cu un sfert de oră înainte de începere, sala a fost supraplină. Unii erau aproape de leșin. Atunci s-a ridicat un domn și a spus că el, ca diacon al unei mari capele, o va deschide pe propria sa răspundere, deoarece

acolo era un pericol prea mare din cauza înghesuiei. Îmi amintesc că a intrat acolo și un bețiv. Seriozitatea prezenței lui Dumnezeu l-a adus la realitate într-o clipă. El a recunoscut că s-a întors la Dumnezeu, dar nu am auzit niciodată dacă s-a dovedit aceasta. Fără îndoială, Dumnezeu a lucrat într-un mod deosebit în această adunare la fel ca în Birmingham. Mulți au recunoscut că sunt salvați, dar odată se va vedea ceea ce a fost lucrat prin Duhul lui Dumnezeu.

Câteva zile după aceea, trei dintre noi am simțit chemarea să mergem la Leamington. Astfel i-am rugat pe credincioșii din Leamington să se strângă la ora 15 în hala societății corale pentru a-L ruga pe Domnul să binecuvânteze Cuvântul Său din acea seară. Au venit aproximativ două sute. Ce rugăciune s-a înălțat la tronul de har! Dumnezeu a ascultat rugăciunile. La ora 19, sala a fost plină. Acea seară a fost ziua de naștere a multor suflete prețioase. La ora 21 nimeni nu voia să plece și astfel adunarea a continuat până la ora 23. Au fost atinse de Duhul lui Dumnezeu persoane din toate clasele sociale. Simpla citire a versetelor a acționat mai mult decât predica însăși.

Cazul unei doamne a fost foarte deosebit și ilustrează în același timp multe alte cazuri. Ea fusese crescută în gândirea unitariană (unitarienii tăgăduiesc trinitatea și învață că Isus Hristos a fost numai un om și nu Fiul lui Dumnezeu) care distruge sufletul. Ea a fost atinsă când a auzit despre dreptatea care s-a descoperit în moartea ispășitoare a Domnului Isus. Când a auzit binecuvântările cuvinte ale Domnului: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24), ea a strigat așa de tare, că a fost auzită de toți: „*Are!* Oh, spune Isus: *are viața veșnică?*” Am citit încă o dată cuvintele și am asigurat-o că acestea sunt cuvintele Fiului lui Dumnezeu.

De aceea cel care crede în El nu se poate îndoii de faptul că *are* viața veșnică. Nu știu prin ce fel de lupte sufletești a trecut ea, dar imediat ce a înțeles că Isus este Fiul lui Dumnezeu, a simțit starea ei de păcătoșenie. A spus: „Cum stau lucrurile cu păcatele mele?” I-am spus că sângele lui Isus, a Celui veșnic și sfânt, curățește de orice păcat. S-a aprins o luptă aprigă în interiorul doamnei. Dar este oare ceva prea greu pentru Domnul? Ea a trecut din moarte la viață. Cuvintele din Ioan 5.24 și Faptele Apostolilor 13.38, 39 i-au dat siguranță cu privire la două lucruri. Ea a recunoscut că este îndreptățită de toate lucrurile și că are viață veșnică. Ea L-a crezut pe Dumnezeu. Multe alte cazuri asemănătoare s-au petrecut în acea seară între orele 21 și 23.

Știu că unii vor pune la îndoială harul lui Dumnezeu în cazul unor astfel de întoarceri subite la Dumnezeu. Optsprezece ani mai târziu după acea seară am întâlnit în M. o doamnă care mi-a spus că venise la predica de mai sus la rugămintea mamei ei împreună cu o mulțime de fete, aproape întreaga școală de fete. Venise nepregătită, pentru că tocmai se întorsese dintr-un fel de școală-mănăstire din Franța. Ea și, dacă îmi amintesc bine, toate celelalte fete s-au întors la Dumnezeu în acea seară. Toate au dovedit ulterior în viața lor că lucrarea a fost de la Dumnezeu. El Se îndură de cine vrea să Se îndure.

Capitolul 7

În acea perioadă obișnuiam să predic deseori și în Londra. Într-o zi le-am propus fraților să închiriem pentru o săptămână sala Myddelton din Islington. Unii s-au îndoit de această lucrare, dar multe inimi s-au îndreptat în rugăciune spre Dumnezeu. Cu încredere deplină în El a fost închiriată sala uriașă. Nu am făcut alte pregătiri, nici nu știam despre ce să vorbesc. Deja în prima seară, sala a fost ocupată în mare parte. Interesul a crescut cu fiecare zi. Mi-au fost înmânate multe rugăminți în scris să ne rugăm pentru rude dragi; astfel, înainte de predică îngenuncheam împreună pentru rugăciune. Într-o seară s-a petrecut un caz foarte solemn. Când am început, cineva a adus în fața adunării rugămintea de a ne ruga pentru o doamnă dintr-o familie lumească, care se afla pe patul de moarte fără să-L cunoască pe Hristos. În timp ce domnul G. se îndrepta spre locuința doamnei, am îngenuncheat să ne rugăm. El a găsit bolnava în mijlocul întregii splendori pe care o poate oferi lumea. Dar niciunul din apropiații ei nu îl cunoștea pe Hristos, nimeni nu putea rosti un cuvânt unui suflet înfricoșat, care era pe punctul de a pleca din lume în întunericul și plânsul veșnic. Dumnezeu a ascultat rugăciunile. El

a deschis inima femeii, pentru ca să primească cuvântul vieții; a fost salvată pentru veșnicie și a plecat în pace acasă. În acest timp, peste întreaga adunare era o seriozitate sfântă. Veșnicia a pășit foarte aproape de noi toți. I-am rugat pe cei care se îngrijorau de mântuirea sufletului lor să vină într-o cameră alăturată, care în câteva minute s-a umplut. Ce privesc minunată când vezi oameni tineri și bătrâni, bogați și săraci cu ochii în lacrimi și întrebând ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți! A trebuit să ne întoarcem în sala mare. În timp ce unii se rugau în liniște, alții vorbeau cu sufletele întristate.

Aproximativ în aceeași perioadă am fost invitat să predic în trei seri în capela din strada Johannis. Tema a fost dreptatea lui Dumnezeu în îndreptățirea păcătosului. După predică i-am invitat pe cei întristați într-o încăpere a școlii. Au venit aproximativ 200. Era imposibil de vorbit cu fiecare în parte. Eu eram foarte obosit pentru a vorbi încă o dată. Astfel domnul N., care m-a invitat, a repetat cele prezentate și a pus pe inima ascultătorilor adevărul într-un mod cuceritor. Acest lucru a fost pentru mine foarte ciudat, deoarece mi s-a spus că el era de altă părere cu privire la acel subiect. El a prezentat că Dumnezeu este drept dacă îndreptățește pe păcătosul care crede în El pe baza morții și a învierii lui Hristos.

Zăbovesc puțin aici pentru a arăta că predicile nu aveau deloc caracterul unor treziri. Domnul N. îi spunea unui prieten că au fost mai degrabă expuneri instructive. Sunt tot mai convins că aceasta este predica de care avem nevoie: nu tulburare, ci prezentarea liniștită a Evangheliei lui Dumnezeu.

După ce domnul N. a încheiat adunarea ulterioară, am vorbit cu câțiva personal. Îmi este proaspăt în amintire cazul unui domn în vârstă de aproximativ 70 de ani. În acea seară am vorbit despre bucuria mare a lui Dumnezeu la primirea fiului pierdut și despre lucrarea bunului Păstor care își dă viața pentru oi. Apoi am încercat să arăt străduința Duhului Sfânt pentru cel pierdut, iar în final dreptatea și harul Tatălui față de fiul pierdut. Aud parcă și acum suspinul bătrânului domn care aparținuse cândva societății înalte: „Am risipit totul. Mi-am prăpădit sănătatea, averea, soția și copiii. Eu sunt aici, cufundat în păcat și nenorocire.“ Este imposibil de descris teama sufletului său. Dar după ce i-am prezentat încă o dată Evanghelia s-a părut că a căzut o rază de speranță în sufletul său întunecos care a stat mult timp în închisoarea deznădejdiei și putem fi siguri că îl vom găsi odată în ceata celor care și-au spălat hainele în sângele Mielului.

Mulți au recunoscut că au găsit pacea. Dar cred că Domnul a folosit cele trei predici în deosebi spre binecuvântarea copiilor lui Dumnezeu. Atunci am primit invitații de a predica în marile capele din Londra, dar nu m-am simțit liber să le dau curs.

După zilele din Londra, încerc să descriu o săptămână în comitatele estice. Locuiam la o doamnă din Ipswich pe care o întâlneam în Birmingham. După sosirea mea din Londra am avut doar timp să beau o cană de ceai, deoarece mă așteptau deja mulți în adunare. Era ora 19 într-o sâmbătă. Am intrat în local și am propus o cântare. Dar nu-mi venea în minte niciun verset sau gând despre care aș fi putut vorbi. Am îngenuncheat pentru rugăciune, dar golul rămânea. Când m-am ridicat de pe genunchi, mi-a trecut prin minte gândul: „Deci acum nu este nicio condamnare pentru cei în Isus Hristos.“ Am spus: „O, Doamne, aceasta vreau să le spun.“ Am citit versetul din Romani 8, iar Domnul a binecuvântat seara în mod deosebit. Mulți ani mai târziu am întâlnit o doamnă care mi-a povestit că ea, frații și surorile ei au primit binecuvântare din belșug în acea seară. Mulți alți tineri nobili au fost conduși la Domnul. A doua zi, duminica, a fost adunare la ora 14,30. Au venit așa de mulți, încât nu a fost loc pentru toți. Și seara a fost plin localul de adunare. Mi-a fost înmănat un pachet mare de rugăminți pentru a ne ruga pentru cunoscuți și rude. Le-am citit acestea înainte de a ne ruga. În timp ce făceam aceasta, am observat în apropiere un domn vârstnic care își ținea capul plecat în întristare adâncă. Era întristat că nu dăduse o rugămintă pentru fiica sa. Tocmai când am terminat de citit, am observat că o tânără își croia drum prin mulțime. Cu fața roșie de emoție și cu lacrimi în ochi, s-a dus la bătrânul domn și i-a spus în timp ce a îngenuncheat alături de el: „Tată, nu vrei să te rogi pentru mine?“

Marți după-masa la ora 16 am avut o adunare pentru rugăciune și zidire. Îmi amintesc bine o rugăciune. Un iubit frate din Bury spunea: „Doamne, slujitorul Tău este aici; noi nu îl întrebăm dacă vrea să meargă la Bury, dar Te întrebăm pe Tine dacă trebuie să vină pentru a predica acolo Cuvântul Tău.“ Aceste cuvinte îmi sunt atât de proaspete în minte, de parcă am auzit ieri rugăciunea. A fost închiriată noua bursă a cerealelor, iar la ora 19 a fost plină. Oamenii veniseră

de peste tot de la țară, fie cu trenul, fie cu căruța sau alt mijloc de transport. Orele treceau una după alta, dar interesul nu scădea, ci devenea tot mai mare. Când am vrut să încheiem, nu a plecat nimeni, așa că a trebuit să continuăm până în jurul orei 23 când s-a întrerupt furnizarea gazului. Vorbeam tocmai despre venirea Domnului, dar mulțimea a rămas șezând în întuneric. Abia la miezul nopții am încheiat.

Miercuri, la ora 14 a avut loc o adunare în sala mare a teatrului din Norwich. La ora 19, mulțimea era atât de numeroasă, încât sala imensă s-a umplut în câteva secunde. Mulți au fost nevoiți să rămână afară. La ora 21, mulțimea care aștepta afară devenise atât de mare, încât cei care erau înăuntru au părăsit sala și aceasta s-a umplut din nou pentru o altă adunare. Un bătrân predicator s-a ridicat și a spus că înainte de această seară nu avusese niciodată într-adevăr pace cu Dumnezeu. Această observație a produs o liniște festivă, iar Dumnezeu a lucrat prin Duhul Sfânt, încât o mare mulțime a găsit pace.

A doua zi am plecat spre Bury St. Edmunds. Fratele care se rugase în Stowmarket închiriasse sala mare a orașului. Câțiva creștini s-au împotrivit, crezând că sala mare nu va fi plină nici pe jumătate. Dar Dumnezeu ne-a rușinat pe toți prin ceea ce a făcut. La ora 19 nu mai era aproape niciun loc liber. Aici Cuvântul a fost o binecuvântare deosebită pentru cei care se aflau sub o presiune grea. Unii nu se bucuraseră niciodată de siguranța iertării păcatelor lor. Dumnezeu să fie lăudat că El este drept prin faptul că ne-a îndreptățit în Isus și ne privește ca deplin curați!

Dacă privesc în urmă la această săptămână, spun: Cine în afară de Dumnezeu ar fi putut da unui corp slăbit putere pentru a nu cădea în astfel de eforturi! Desigur, numai Dumnezeu! Numai El a putut aduna astfel de mulțimi și aduce să audă Cuvântul Său. Deseori mi s-au deschis ușile binecuvântării fără nicio străduință din partea mea și fără știința mea în timp ce am ascultat de călăuzirea Sa și de conducerea Duhului; cât de variate au fost întotdeauna cauzele și efectul!

Mă aflu cu o anumită ocazie în Ipswich; pe inimă aveam îndemnul să merg la Subbury și să-L vestesc pe Hristos. Am spus unora aceasta, dar ei m-au descurajat, cu excepția unui frate. În Subbury cunoșteam doar numele unei persoane. I-am scris că speram să vin în ziua cutare și să vestesc Evanghelia. În călătoria mea am făcut o vizită în Bury și am aflat că fratele, care se rugase în Stowmarket, se rugase de doi ani și pentru Subbury. Ce legătură strânsă era între acest creștin care se rugase și lucrarea Domnului! Fratele mi-a spus că mă va însoți.

Am ajuns în gara Subbury. Un domn tânăr s-a îndreptat spre mine și m-a întrebat dacă mă numesc Stanley.

Am confirmat. Atunci el mi-a spus că mama lui s-ar bucura să ne primească în casa ei și că acolo așteptau deja câțiva pentru a citi împreună cu mine Cuvântul. La ora șaisprezece am găsit adunată o întreagă societate. Desigur, nu cunoșteam pe nimeni. Citirea Cuvântului a fost binecuvântată mult. Între timp, un predicator a trimis un sol pentru a-mi oferi capela sa. I-am răspuns că o pot primi numai dacă voi avea libertatea de a vorbi ceea ce îmi dă Domnul. El a vrut să-și dea permisiunea, dar numai cu o condiție. Totuși am spus că voi veni la ora stabilită, ora nouăsprezece. Deși capela era aproape plină, am simțit că nu am voie să vorbesc și am propus să ieșim și să ținem adunarea în aer liber. Cei mai mulți au fost de acord și am ieșit. Spre surprinderea mea, pe iarba din apropierea bisericii era adunată o mare mulțime care nu voia să intre în capelă. Sub cerul liber am predicat până la ora douăzeci și două. Se poate pune întrebarea: Cum a fost posibil acest lucru și cine a adunat oamenii? Fără îndoială, Dumnezeu! Și totuși cât de naturale mi se păreau toate! Predicatorul a anunțat în capela sa că voi vorbi o săptămână în Subbury. El a rugat comunitatea să vină și să asculte.

Poate se ridică întrebarea unde locuiam dacă mergeam ca străin în diferite orașe. După această predică a venit la mine o doamnă și mi-a spus că un domn, care nu putuse fi prezent din cauza înmormântării unei rude apropiate, a trimis trăsura sa și ne roagă pentru Numele Domnului să primim ospitalitatea sa. Am mers câțiva kilometri și am ajuns la un castel, unde am ținut până la miezul nopții o adunare. Dimineața s-au adunat toți slujitorii pentru a asculta Cuvântul. După întoarcerea la Subbury am studiat împreună Cuvântul întreaga zi.

În timp ce scriu acestea, mi-a sosit o scrisoare din care vreau să redau un fragment: „Vă veți aminti că ați vestit vestea bună în Subbury. Mă aflu în mulțime și prin harul și dragostea lui Dumnezeu am trăit eliberarea deplină; am fost adus în libertatea minunată a copiilor lui Dumnezeu și pot să-L laud pe Domnul și să-i măresc dragostea Sa minunată față de mine prin faptul că L-a dat pe Unul care a putut și a făcut totul pentru păcătoși. Prin Duhul lui Dumnezeu

mi-ați arătat că totul este din partea lui Dumnezeu, că Dumnezeu a arătat îndurare prin Domnul Isus Hristos și că harul lui Dumnezeu a fost arătat în modul cel mai clar în dăruirea Fiului Său. M-am simțit ca unul care este eliberat de sub influența diavolului și de legăturile oamenilor, fericit de a ieși din tabără și a merge la El, Hristos, departe de toate ideile preconceptuate ale oamenilor.“

Capitolul 8

Dar trebuie să ne întoarcem puțin și să vorbesc despre lucrarea lui Dumnezeu în multe locuri. Astfel în orașul York, Duhul lui Dumnezeu a lucrat puternic, cu toate că trezirea de acolo nu a fost, din nefericire, fără influențe omenești și unii, care au recunoscut că s-au întors la Dumnezeu, s-au dovedit apoi că nu aveau „rădăcini“. Localul de adunare folosit era atât de plin, încât oamenii au șezut și pe pervazul ferestrelor. Adunările de dimineața de la ora șase au fost ore de mare înviore și părtășie. Seara, credincioșii obișnuiau să meargă în diferite cartiere ale orașului și să-i invite pe necredincioși să asculte Cuvântul. O doamnă a mers în cartierul cel mai sărăcăcios și pur și simplu a obligat oamenii să vină. Ea i-a aranjat în șiruri și i-a adus la local.

Scene asemănătoare au fost observate în Bradford și în Rochdale. În Rochdale a fost folosit într-un mod remarcabil textul din Ioan 5.24: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.“ Este versetul pe care Dumnezeu l-a folosit întotdeauna spre binecuvântare și prin el mulți au ajuns la siguranță și odihnă. Ca exemplu cum a lucrat Domnul în localitățile mai sus-numite, amintesc o tânără care dorea să știe cu siguranță că are viață veșnică. Diferitele păreri pe care le auzise, o încurcaseră și mai mult; ea nu știa cum poate ajunge la siguranță și de aceea a întreb: „Cum pot să știu că sunt mântuită?“ Am citat cuvintele Domnului Isus din Ioan 5.24, iar faptul că Însuși Domnul Isus a rostit aceste cuvinte de asigurare a cuprins puternic sufletul tinerei. „Dar păcatele mele!“ a suspinat ea. Atunci i-am citit cuvintele: „Să știți dar, fraților, că prin El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede este îndreptățit prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi îndreptățiți prin legea lui Moise“ (Faptele Apostolilor 13.38-39). Schimbarea care s-a produs în ea s-a observat pe fața ei. Era trecerea de la întunericul necredinței la strălucirea și bucuria credinței simple, care se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Aceleași versete prețioase au fost prezentate multor suflete întristate din celălalt capăt al sălii și aceeași schimbare s-a produs și în ei.

În cazul în care un suflet întristat citește aceste rânduri, atunci permite-mi să te întreb: Ce îți dorești mai mult decât promisiunea Domnului Isus că prin credința în Cuvânt ai viață veșnică (a se compara 1 Ioan 5.10-13)? „Și mărturia este aceasta: că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu aveți viață veșnică.“

Ești doborât din cauza păcatelor tale? Te copleșește amintirea lor? Oh, privește la Isus, care a murit la cruce ca ispășire pentru păcatele noastre! Privește la El, la Cel înviat dintre cei morți pentru îndreptățirea tuturor celor care cred în Dumnezeu! Oare nu îți vestește Dumnezeu foarte clar iertarea păcatelor? Nu spune oare chiar Domnul că prin El este îndreptățit oricine crede (Faptele Apostolilor 13.39)? Oare ești tu singur o excepție dacă crezi? Cântărește aceste întrebări în prezența lui Dumnezeu.

Am vorbit deja despre adunările de dimineața. Camera mea în Rotherham era supraplină aproape în fiecare dimineață la ora șase. Se rosteau rugăciuni stăruitoare. Succesul s-a arătat prin înghesuiala mare seara și unele suflete întristate au recunoscut că au găsit pacea cu Dumnezeu. Așa stăteau lucrurile și în adunările de dimineața în care era vestită Evanghelia, de exemplu în Exeter, în apropierea castelului. O tânără a trecut pe acolo și a auzit propoziția: „Cel mai mare păcătos din Exeter este binevenit la Domnul Isus Hristos.“ A fost o veste a lui Dumnezeu pentru sufletul ei. A mers acasă, a îngenunchat în fața patului ei și a suspinat: „Doamne, eu sunt cea mai mare păătoasă din Exeter. Îți sunt binevenită?“ Câteva luni mai târziu, un frate în Hristos a fost chemat la o femeie muribundă. S-a așteptat să găsească un suflet nemântuit, care este pe punctul de a pleca în veșnicie. Dar cât de uimit a fost să vadă o față, pe care strălucea pacea cerească! Este un moment minunat să vezi pe cineva care este

pe punctul de a pleca pentru a fi la Domnul! Fratele a fost atât de uimit, încât n-a putut spune nimic. În sfârșit a întrebat: „Ce v-a făcut atât de fericită? V-a vizitat cineva? Sau ați primit un pliant?” – „O, nu“, a răspuns ea, „nu a fost nimeni aici. Am fost singură cu Domnul Isus.“ Apoi a relatat ceea ce a auzit într-o dimineață la ora șase, cum a venit acasă și a îngenuncheat, ce i-a spus Domnului și cum El a salutat-o cu veșnicul salut de bun venit al dragostei Sale nemărginite.

Să revenim la străngerile laolaltă suplimentare! Nu există nicio îndoială cu privire la faptul că lui Dumnezeu i-a plăcut să lucreze în ele prin Duhul Sfânt. Oamenilor nu li se cerea să rămână, ci ei nu doreau să plece. Dumnezeu a lucrat prin Duhul Sfânt și foarte mulți au găsit pace în timpul acestor străngerii laolaltă.

Necredința poate spune repede că multe din aceste călăuziri clare ale Duhului au fost numai evenimente accidentale. În multe cazuri, acest lucru este imposibil. Să privim următorul caz: odată am simțit îndemnul să merg într-o localitate, pe care o văzusem numai o dată în viața mea, un oraș din apropiere de Derby, și să predic Evanghelia. Nu cunoșteam numele orașului, dar imaginea localității era foarte vie în fața mea și eram convins că trebuie să merg acolo și să-L vestesc pe Hristos. Am descris localitatea unui cunoscut din Staffordshire și el mi-a spus imediat că este vorba despre Uttoxeter. În timpul săptămânii am stăruit în rugăciune, iar vinerea am primit o scrisoare de la o doamnă din Tenby, la care era anexată o scrisoare a doamnei H. din Uttoxeter. Deoarece nu-mi cunoștea adresa, aceasta o rugase pe doamna din Tenby să-mi trimită scrisoarea. Acea scrisoare conținea rugămintea să vin la Uttoxeter și să vestesc Evanghelia. Am plecat imediat. Cuvântul a fost primit. A fost o simplă întâmplare faptul că m-am simțit îndemnat să merg într-o anumită zi într-un loc necunoscut ca să predic? Sau faptul că o creștină a fost călăuzită să-mi scrie o scrisoare și să mă invite să merg acolo? De ce să ne îndoim astăzi de prezența și călăuzirea Duhului Sfânt, când El de fapt a fost prezent de la începutul Evangheliei, așa cum vedem în Faptele Apostolilor 2? Domnul Isus a spus când era încă pe acest pământ: „Și Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și vă va da un alt Mângâietor, ca să fie cu voi pentru totdeauna“ (Ioan 14.16). Da, El rămâne cu noi! Dacă ne-am asemăna mai mult copiilor, am cunoaște mai mult călăuzirea Sa dumnezeiască pe calea noastră de slujire. *În măsura în care sporesc organizațiile bisericesti, călăuzirea directă a Duhului este pusă deoparte.* Nu știm cât pierdem prin aceasta.

Capitolul 9

Foarte întăritoare pentru credință sunt răspunsurile directe la rugăciuni, chiar și pentru cele mai mici lucruri, dar în mod deosebit în lucrarea pentru Domnul. Dacă știi că Domnul te-a trimis într-un anumit loc, predici într-un mod cu totul deosebit. Îmi amintesc că odată am fost călăuzit să mă duc la Leeds pentru a predica. Am plecat imediat. Când am sosit acolo, frații erau strănși pentru rugăciune. Am îngenuncheat în apropierea ușii, fără să fie observată prezența mea. S-au înălțat rugăciuni pentru mine, ca să fiu trimis în puterea Duhului și să fie binecuvântată vestirea Cuvântului din următoarea zi. Cred că a fost într-o sâmbătă seara; și, dacă îmi amintesc bine, cu această ocazie, viața mi-a fost în pericol în timp ce vorbeam în aer liber în fața unui mare număr de ascultători. Necredincioșii păreau să fie umpluți de o mânie satanică, dar Domnul m-a păzit.

Odată, când am predicat în aer liber în Sheffield, am scăpat ca prin urechile acului de pericol. Am observat că un număr de catolici irlandezi au format un cerc în jurul meu. Apoi, doi bărbați au pășit spre mine și mi-au strâns mâinile la spate, în timp ce vorbeam. În acel moment am simțit în spate vârful unui obiect ascuțit. Imediat am spus: „În Numele Domnului Isus Hristos vă poruncesc să-mi faceți loc pentru a ieși din această strâmtoare; sunt atacat.“ A fost o priverște ciudată să vezi cum mulțimea s-a împărțit în două și mi-a făcut loc. A fost mâna lui Dumnezeu. Am pășit vreo 300-500 de metri, apoi mi s-a părut că picioarele nu mai vor să mă asculte și cu greu am ajuns acasă.

Nu vreau să trezesc impresia că întotdeauna am avut parte de un astfel de tratament din partea catolicilor. De cele mai multe ori ascultau atenți în timpul adunărilor în aer liber, deoarece obișnuiam doar să vestesc Evanghelia și nu să-i atac. Amintesc un exemplu.

Într-o duminică dimineața mergeam spre atelierile de olărie din Newcastle. Prietenul meu mi-a spus: „Bărbatul care ne vine în întâmpinare este un catolic foarte serios.“ Când ne-am întâlnit, m-am îndreptat spre el și i-am spus: „Vă rog ceva deosebit pentru această după-amiază. Faceți-le, vă rog, cunoscut fraților dumneavoastră de credință că intenționez să predic astăzi la ora cincisprezece în piață și că vreau să dovedesc că învățătura bisericii romane din anul 60 după Hristos este singura învățătură adevărată.“ – „Bine“, a spus acela, „am înțeles și voi face ceea ce m-ați rugat.“ – „Și“, am continuat eu, „aveți de grijă ca toți să aibă loc cât mai aproape de mine și nu permiteți nimănui să mă deranjeze sau să mă oprească să-mi termin discursul.“ A fost uimitor în ce număr mare au venit la ora cincisprezece! S-au așezat în rânduri strânse în jurul meu, încât nimeni nu se putea apropia de mine. Am început să arăt că nu putem avea nicio îndoială că în anul 60 după Hristos adevărata biserică a fost în Roma. Ea era formată din toți credincioșii din Roma, care reprezintă adevărata biserică. Nu suntem nici în necunoștință de adevărata învățătură a bisericii din Roma în anul 60. Avem o relatare inspirată despre această învățătură și dorim să ne îndreptăm atenția spre acest document. În capitolele 1-3 din epistola către Romani găsim constatarea referitoare la stricăciunea totală a omului prin păcat. Fie iudeu, fie grec, toți erau păcătoși, toți erau vinovați, toți erau incapabili să dobândească dreptatea prin faptele legii. Oricine poate dovedi aceasta prin propriile experiențe. Așa este, pentru că aceasta era învățătura adevărată a bisericii din Roma în anul 60.

Apoi am continuat să arăt dreptatea lui Dumnezeu descoperită în planul minunat de mântuire. Dumnezeu este drept dacă îndreptățește pe baza morții ispășitoare a lui Isus pe toți cei care cred în El. „Credința lui i se socotește ca dreptate“ (4.5); „...cei care credem în Cel care L-a înviat dintre morți pe Isus, Domnul nostru, care a fost dat pentru greșelile noastre, care a fost înviat pentru îndreptățirea noastră“ (4.24, 25). Astfel suntem îndreptățiți, declarați drepti. Apoi am dat exemple pentru a arăta că vina imensă a păcatelor noastre a fost plătită și că dovada veșnică a îndreptățirii noastre este învierea lui Isus dintre morți. El este pentru veșnicie dreptatea noastră. Deoarece așa stau lucrurile, biserica din Roma sau credincioșii din Roma aveau o caracteristică importantă. Un semn al adevăratei învățături era că ei nu sperau să fie mântuiți, nu sperau să realizeze ei înșiși pacea cu Dumnezeu, ci ei *aveau* pacea cu Dumnezeu. „Deci, fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos“ (5.1). Aceasta era învățătura adevărată a bisericii din Roma în anul 60 după Hristos.

Toate învățăturile care i se opun sunt erezie și eroare. Toți oamenii sunt vinovați. Numai salvarea prin sângele lui Isus, nu prin lucrări omenești, este remediu. Toți cei care cred în Domnul Isus, sunt îndreptățiți și au pace cu Dumnezeu. Ei nu speră să-și câștige pacea cu Dumnezeu. Isus a săvârșit lucrarea la cruce. Ei au crezut aceasta și au primit pace cu Dumnezeu prin Isus Hristos.

Aplicația practică a acestui adevăr a început să devină incomodă pentru prietenii mei. S-au privit unii pe alții când i-am întrebat dacă aceasta este învățătura tuturor din jurul meu, dacă au experimentat cu toții că sunt păcătoși pierduți și că oricât s-au străduit nu au câștigat dreptatea și pacea prin lucrările legii, dacă au acceptat salvarea deplină prin Hristos, dacă au crezut într-adevăr în Dumnezeu, dacă speră să obțină pacea sau pot spune împreună cu credincioșii romani din anul 60: „Avem pace cu Dumnezeu.“ I-am asigurat că nu există o altă salvare conform învățăturii bisericii din Roma, așa cum este ea descoperită în epistola adresată romanilor din anul 60. Între timp, unii dintre prietenii mei au plecat, dar mulți m-au ascultat până la sfârșit. Nu s-a auzit niciun cuvânt jignitor. O, de ar descoperi ziua aceea că atunci au fost conduse suflete la odihna în Hristos și la credința în Cuvântul lui Dumnezeu!

Aceasta îmi aduce aminte în ce mod ciudat catolicii din Glasgow au devenit ascultătorii mei. După ce am sosit din Birmingham în Glasgow, un prieten drag a mers cu mine la Salzmarkt, o piață mare, unde se obișnuia în acea vreme să se țină tot felul de discursuri și deseori și predici. Vorbea un predicator scoțian. El le spunea oamenilor să renunțe la păcatele lor, să fie buni, religioși și treji. La final i-a invitat să frecventeze biserica scoțiană și să meargă chiar atunci împreună cu el într-o astfel de biserică. Când a încheiat, am pășit în față și am spus că tocmai am sosit dintr-o călătorie de 300 de mile și că intenționez să adaug câteva cuvinte. N-a plecat aproape nimeni, toți au ascultat cu atenție și au venit și alții din toate părțile. Am considerat că nu este corect să spun ce gândeam eu despre predica precedentă pe care tocmai o auziseră, ci am început în felul următor:

„Ați auzit ce v-a spus acest predicator în vârstă. Nu ați fi foarte fericiți dacă ați face ceea ce v-a spus el? Nu ar fi mult mai bine pentru fiecare să renunțe la păcat și să devenim un popor sfânt, religios și treaz? Știți că ar fi mai bine dacă ați fi sfinți, atât de sfinți, încât să fiți potriviți pentru cer și să mergeți cu siguranță acolo. V-ar face altceva mai fericiți decât faptul de a ști cu siguranță că veți ajunge în cer?” Răspunsul a fost numeroase încuviințări din cap. „Dar”, am continuat eu, „spuneți-mi, nu ați încercat mulți dintre dumneavoastră să faceți ceea ce v-a cerut predicatorul? Ați încercat să vă lăsați de păcatele voastre și ați încercat să fiți sfinți. Ați dorit să fiți potriviți pentru cer, dar ați suferit un eșec mare. Unii dintre dumneavoastră aveți impresia că este inutil să vă străduiți în continuare. Simțiți că parcă deveniți mai răi și mai răi. Mergeți la biserică și încercați să fiți religioși, dar prin aceasta nu vă faceți mai buni deloc. Doriți să faceți ceea ce v-a spus predicatorul, dar nu puteți. Nu este acesta adevărul?”

Oamenii păreau să fie convinși. Apoi am spus (încerc să redau conținutul cât mai exact, în măsura în care îmi amintesc): „Acum vreau să vă spun de ce am călătorit 300 de mile. Dumnezeu cunoaște întreaga noastră neputință de a ne ajuta și starea noastră vinovată. El nu ne-a văzut numai ca vinovați, ci și fără puterea de a ne face mai buni, așa cum înșivă ați constatat. El a văzut că suntem pierduți. Dacă cineva vrea să fie mântuit, aceasta se poate numai prin Domnul Isus. Noi suntem pierduți! Orice strădanie proprie de a ne salva dovedește numai că suntem pierduți. Dar Dumnezeu L-a trimis pe Isus, ca să caute pe cei pierduți și să-i găsească. El este Salvatorul nostru!” Apoi am deschis Cuvântul lui Dumnezeu și le-am arătat cum Dumnezeu i-a iubit atât de mult, încât L-a dat pe Fiul Său să săvârșească ispășirea pentru păcatele lor. Apoi am încheiat, deoarece între timp se făcuse târziu, dar nimeni nu a vrut să plece și am fost rugat să continui și să le relatez mai mult despre aceste lucruri binecuvântate. Am predicat încă o oră.

În jurul pieței din Glasgow locuiau mulți catolici. Mulți au venit să asculte și nimeni nu a arătat o mai mare atenție decât aceștia. Câțiva ani mai târziu, am mers din nou acolo și imediat ce am ajuns în acea piață, am fost recunoscut. Au venit din nou catolici irlandezi, care au rămas până la sfârșitul predicii. A trebuit să prelungim vestirea Cuvântului până seara târziu. Mi s-a spus că aceștia arătau un interes deosebit față de astfel de predici. Relatez acestea pentru a arăta cât de important este să vestim harul lui Dumnezeu de care are nevoie orice suflet și să nu atacăm pe nimeni. Nimic nu descoperă atât de limpede greșelile noastre omenești ca adevărul lui Dumnezeu. Să ne gândim mereu că omul, în starea sa firească, fie catolic, fie protestant, „este întuneric”, nu doar se află în întuneric, ci el însuși este întuneric. „Pentru că odinioară erați întuneric, dar acum, lumină în Domnul” (Efeseni 5.8). Nu există nicio cunoaștere adevărată a lui Dumnezeu, nu există nicio lumină, decât numai în Hristos: în afară de El, totul este întuneric moral.

A fost remarcabil în ce mod a adunat Domnul atâția ascultători fără vreo invitație specială, pentru ca să poată fi vestit Cuvântul Său. Când am vorbit prima dată în piața din Glasgow, cunoșteam la nord de Scarborough doar patru creștini.

Capitolul 10

Câteodată, credința a fost pusă la încercare când mergeam în locuri străine și lăaturalnice. Auzisem de niște creștini săraci, care locuiau într-un sat aflat la o depărtare de 9 mile de Penistone, la graniță cu Yorkshire Moore. Nu cunoșteam pe niciunul dintre aceștia, dar un colaborator iubit îi vizitase. Într-o duminică dimineața am pornit într-acolo și am mers pe jos cele 9 mile printr-un ținut deluros. Când am ajuns, aveau tocmai o oră de rugăciune. Am îngenuncheat împreună cu ei. După adunare le-am spus că am venit pentru a vorbi pentru Domnul meu. Erau foarte timizi și nu păreau să fie prea bucuroși să spună bun venit unui străin. Până la urmă s-a hotărât ca la ora 15 să vorbesc într-o casă alăturată. Nu m-a invitat nimeni la masă. O mâncare mi-ar fi fost binevenită, pentru că luasem micul-dejun deja la ora 7, iar după o călătorie cu trenul, parcursesem 9 mile pe jos. Cred că aceasta a fost din cauza sărăciei lor, iar sărmanii oameni se rușinau să-mi ofere hrana lor sărăcăcioasă. M-am plimbat prin sat până la ora 14, apoi cineva m-a întrebat dacă doresc să primesc ceea ce avea el să-mi ofere; mi-a spus că s-ar bucura dacă a-și primi invitația lui. M-am dus în casă și ne-am așezat la masă. Avea o

mâncare de orez fiartă bine într-un castron maro. Cred că a fost pregătită cu apă; am băut apă dintr-un ulcior galben. Acesta a fost prânzul nostru, iar eu am fost mulțumit de el.

Noii mei prieteni au rămas în continuare timizi. Am pornit spre casa aceea pentru a predica. Acolo era un scaun din lemn cu brațe; m-am așezat și am început să cânt cântecul: „Unul este deasupra tuturor, o, cât de mult iubește El“. Nu a intrat niciunul ca să cânte, să se roage sau să asculte. Unii s-au strecurat în apropierea ușii ca să asculte. Dacă aș fi umblat în acea zi prin vedere, m-aș fi ridicat cu siguranță de pe scaun și aș fi plecat direct la Penistone. Dar deseori am experimentat următorul fapt: cu cât sunt mai dificile împrejurările, cu atât mai mare este binecuvântarea. M-am dus la ușă și am văzut câțiva din prietenii mei stând acolo. Duhul lui Dumnezeu m-a călăuzit să arăt spre un copac din mijlocul poienii și i-am spus celui din apropierea mea: „Vezi copacul acela? Dacă Dumnezeu m-a trimis pentru a predica aici, atunci la ora cutare se va strânge sub copac o mulțime de oameni.“ Nu mai știu exact ce oră era: 16 sau 18. La ora numită se strânsese o mulțime mare, cum probabil nu fusese văzută niciodată în acel ținut. Duhul lui Dumnezeu mi-a dat multă libertate să vorbesc despre bunătatea lui Dumnezeu arătată în istoria lui Mefiboșet. Interesul devenise atât de viu, încât adunarea s-a continuat până la ora 24. Am dormit într-o cămăruță, dar la ora 4 dimineața am fost trezit pentru a lua parte la o strângere laolaltă, care urma să aibă loc înainte de a pleca la ora 7 spre gara din Penistone. N-am aflat niciodată cum s-a răspândit vestea și cum s-au strâns oamenii. Acesta a fost unul din multele locuri pe care nu le-am revăzut niciodată. Isus a spus: „Tot ce mi-a dat Tatăl va veni la Mine“. Așa cum David a trimis să fie adus Mefiboșet, tot așa Duhul Sfânt conduce pe fiecare pentru a asculta Cuvântul și pentru a fi mântuit. În timp ce ne bazăm pe El, să nu ne lăsăm descurajați de nicio împrejurare.

Uneori nu ne putem explica modul Său de lucru, nici calea prin care Își atinge intențiile. Într-o zi am primit o scrisoare de la predicatorul unei colonii a fraților moravi din Fulneck, din apropiere de Leeds. Îmi scria că se auzise că voi predica la ei duminica viitoare seara. În toată vecinătatea se știa despre aceasta și ar fi fost inutil să încerc să mă opun. Am dedus de aici că mâna Domnului era la lucru și m-am dus. Câțiva ne-am strâns pentru rugăciune. Apoi am reușit cu greu să ajungem la amvon, așa de mare era înghesuiala. Oamenii năvăleau de pretutindeni în sala mare. Am fost trist auzind că mulți dintre frații moravi nu putuseră intra. Am fost călăuzit să vorbesc despre pacea cu Dumnezeu și că nu există nicio condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus (Romani 5.1 și 8.1).

Tocmai aceasta a fost ceea ce era necesar, pentru că ulterior predicatorul mi-a istorisit că nu cunoaște pe nimeni din colonie care să știe cu siguranță că are pace cu Dumnezeu. Nu este trist că atât de puțini, chiar și din cei care sunt creștini, se bucură de această siguranță binecuvântată? Probabil, mulți și din cei care citesc aceste rânduri nu savurează această pace. Și totuși, Isus a făcut pace prin sângele crucii Lui pentru toți cei care cred. A fost un timp binecuvântat și nu mă îndoiesc de faptul că în prezența Domnului voi întâlni mulți care au trecut din moarte la viață în acea seară.

Câțiva creștini s-au decis să întreprindă o călătorie prin satele din Yorkshire, în jurul localității mele de naștere Brookhouse, pentru a lăsa în fiecare casă un pliant și pentru a vesti Evanghelia. Am ajuns la un loc, de unde un drum ducea spre Laughton, iar celălalt spre Brookhouse. Am simțit că Domnul avea de gând ceva deosebit, pentru care trebuia să merg la Brookhouse. I-am spus vizitiului, care era un creștin: „B., trebuie să mergi spre Brookhouse și acolo să oprești unde îți voi spune eu.“ El mi-a răspuns: „Acolo nu putem întoarce.“ Eu i-am spus: „Trebuie să mergem. Poți merge mai departe până la Hooton și acolo să întorci.“ Am pornit spre sat. L-am rugat pe Domnul să mă conducă spre persoana care dorește El. La un pod mic, pe care îl cunoșteam din tinerețe, o voce interioară mi-a spus să ne oprim. Alături de acel pod locuia o femeie, Becky F., în magazinul căreia, copil fiind, cumpărasem deseori dulciuri. Am bătut la ușa căsuței și am fost întâmpinat de o femeie necunoscută. „Puteți să-mi spuneți dacă mai trăiește doamna F.?“ – „Da“, a răspuns ea, „trăiește. Pofțiți!“ Ea m-a condus într-o cameră mică, în care femeia se afla pe patul de moarte. O văzusem acum patruzeci de ani. A fost un moment festiv. Ea avea mîntea limpede și m-a recunoscut. Femeia a spus: „Este acesta Charles Stanley? Da? Atunci Dumnezeu te-a trimis. Eu mor, dar nu am pe nimeni care să-mi spună cum pot fi mântuită și cum pot merge în cer. O, spune-mi cum pot fi mântuită!“ Am asigurat-o că Dumnezeu m-a trimis pentru a-i vesti iertarea păcatelor prin moartea ispășitoare a lui Isus (Faptele Apostolilor 13, 38-39). I-am arătat din Scriptură că această moarte ispășitoare

a fost săvârșită și i-am explicat că prin El, toți cei care cred sunt îndreptățiți și au pace cu Dumnezeu.

Duhul lui Dumnezeu o pregătise pe această femeie muribundă să asculte cuvintele lui Isus. I-am spus: Isus Însuși spune: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5.24). Ea sorbea aceste cuvinte dătătoare de viață. Am întrebat-o: „Auzi aceste cuvinte ale Domnului Isus?“ – „Da, le aud“, a răspuns ea. „Crezi că Dumnezeu L-a trimis și că Dumnezeu a avut o astfel de dragoste?“ – „Da.“ – „El spune că nu vei merge în judecată. Îl crezi?“ – „Da, cred.“ – „El mai spune că ai trecut din moarte la viață. Îl crezi?“ – „Da, cred.“ Prin har a crezut cuvintele Domnului Isus. Ea a trecut în mod plăcut de la moarte la viață. Apoi am spus: „Să mulțumim.“ Am îngenunchat și i-am mulțumit lui Dumnezeu. Când m-am ridicat de pe genunchi, am auzit căruța întorcându-se. Am părăsit-o pe doamna F. ca pe o nouă creatură, care urma să fie în curând la Domnul, o mărturie binecuvântată a harului nesfârșit. Cât de proslăvit va fi Dumnezeu când vom vedea cândva diferitele căi pe care ne-a condus!

Am pornit mai departe spre Laughton. Acolo am împărțit în fiecare casă un pliant, dar și elevilor din școala în care mersesem și eu cu mulți ani în urmă. În fața capelei am avut și o mică vestire a Evangheliei, loc în care Domnul mi-a deschis pentru prima dată gura când avem paisprezece ani.

Apoi am pornit mai departe spre Firbeck. Mi-am amintit deodată că acolo locuiau câțiva din înaintașii mei. Am intrat într-o căsuță și am întrebat dacă mai locuiește în sat cineva cu numele respectiv. Am fost condus în casa cumnatei bunicului meu, bătrâna văduvă a fratelui său. Ședea în căsuța ei înconjurată de copii, nepoți și strănepoți, care veniseră în acea zi pentru a o vizita. Ea nu mă mai văzuse de când aveam opt ani. Dar oricât de ciudat pare, ea m-a recunoscut și a simțit că sunt un sol pe care l-a trimis Dumnezeu. Era îngrijorată, dorea să fie mântuită, dar nu avea pe nimeni care să-i arate calea vieții. Am tot motivul să cred că Dumnezeu Și-a binecuvântat Cuvântul în acea zi. Am vizitat-o apoi până în ziua plecării ei acasă. Deși era foarte bătrână, era în stare să parcurgă o milă până la Roche Abbey; acolo am avut o vestire a Evangheliei. Elevii renumitei școli din Worksop erau în ziua aceea acolo și au dorit să mă asculte. Învățătorii au permis. Toți au ascultat cu atenție. A fost o zi fericită și plină în părtașia cu Hristos. Ce bine este când dragostea lui Dumnezeu față de păcătoșii pierduți este vestită!

Capitolul 11

Doresc să dau aici un exemplu pentru îmbărbătarea tinerilor evangheliști care încă nu văd roade ale lucrării lor. O femeie în vârstă, pe nume Hanna F., venise aproximativ 8 mile pentru a asculta în Hala mecanicilor din Rotherham o cuvântare despre venirea Domnului. Ea era aproape oarbă, dar Dumnezeu i-a deschis ochii spirituali și, prin puterea Duhului Sfânt, ea a înțeles două lucruri: Dumnezeu i-a dat siguranța mântuirii veșnice și i-a făcut cunoscut nădejdea binecuvântată a revenirii Domnului pentru a-i lua la Sine pe ai Săi. Ambele lucruri erau noi pentru ea, nu le auzise niciodată. S-a întors la căminul ei din Anston plină de „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere“. A povestit și soțului ei, care era cu un an mai în vârstă decât ea, despre aceste adevăruri binecuvântate pe care le auzise. Domnul i-a deschis și lui inima și a primit vestea bună; acum petreceau mult din timpul lor pentru a mulțumi și a-L adora pe Dumnezeu. Vecinul lor, un moșier, era de aceeași vârstă ca ei. Într-o zi, în timp ce erau pe genunchi pentru a mulțumi împreună că au fost spălați prin sângele Mielului de toate păcatele și că acum puteau aștepta venirea Domnului pentru a-i lua la Sine, a intrat vecinul pentru a-i vizita, după cum îi era obiceiul. Deoarece amândoi soții erau cam surzi, nu l-au auzit venind.

Acesta a ascultat uimit. Nu fusese niciodată martorul unei astfel de bucurii; nu auzise niciodată astfel de cuvinte. Aceasta nu era o simplă rugăciune, ci ei îi mulțumeau Aceluia care îi salvase printr-o mântuire veșnică și îi făcuse potrivii pentru prezența Sa sfântă. Ei erau cu duhul în cer, nu în Anston. Ei vorbeau cu Unul pe care Îl cunoșteau bine și păreau să nu obosească să discute cu El. Bătrânul fermier era complet uimit. În sfârșit, perechea s-a ridicat de pe genunchi. Vizitatorul a spus: „Am mers 70 de ani la biserică și mi-am spus rugăciunile, dar nu pot spune că sunt mântuit, cu atât mai puțin că sunt mântuit pentru veșnicie. Nu, într-

adevăr, nu pot. Iar voi îi vorbiți lui Dumnezeu de parcă L-ați cunoaște. La ce vă referiți spunând că Hristos va veni pentru a vă lua la Sine?”

Atunci bătrâna Hanna i-a vestit Evanghelia așa cum o auzise și ea; i-a vorbit despre dragostea lui Dumnezeu care L-a trimis pe Fiul Său și că Hristos a fost adus ca jertfă pentru păcate.

Ea i-a explicat că toți cei care cred în Dumnezeu sunt îndreptățiți și că Dumnezeu nu Se mai gândește niciodată la păcatele și nelegiuirile lor. Printr-o *singură* jertfă, fiecare care crede este făcut desăvârșit pentru totdeauna. Isus le asigură tuturor celor care ascultă Cuvintele Sale și cred în Cel trimis de Dumnezeu că *au viață veșnică* și nu vin la judecată, ci au trecut din moarte la viață. Isus le-a spus ucenicilor Săi să nu li se tulbure inima; El va merge și le va pregăti un loc și apoi va reveni pentru a-i lua la Sine. Femeia i-a spus ce a găsit sufletul ei în Hristos. Dumnezeu a binecuvântat cuvintele ei adresate vecinului. Deși avea peste 80 de ani, a fost condus și el la savurarea păcii cu Dumnezeu. El a primit adevărul de pe buzele Hannei ca un copilăș. Părtașia celor trei pelerini înaintați în vârstă era cerească, când unul din prietenii mei i-a vizitat câteva luni mai târziu. Ei petreceau mult timp în adorare și în părtașie, așteptându-L pe Domnul Isus din ceruri.

O, ce bogăție a harului lui Dumnezeu se arată în această căutare și strigare a celor bătrâni! El va fi proslăvit de fiecare din miriadele acelor care vor cânta lauda Sa ca Unuia care este vrednic – „Mielul, cel înjunghiat“. În timp ce predicam în localul de adunare în Bournemounth, am simțit un mare interes pentru un bătrân ce purta un costum gri, lung și uzat. Discutasem cu el de multe ori. Era ca un om care stătea înaintea Domnului la ușa cortului întâlnirii, dar care nu și-a pus mâna pe capul jertfei pentru păcat (Levitic 4.33). Elementul de legătură a credinței adevărate cu jertfa Fiului lui Dumnezeu părea să nu existe pentru el. Am vorbit despre Romani 8.1-3 și am arătat motivul pentru care nu poate exista nicio condamnare pentru credinciosul în Hristos, că Isus nu numai că a fost dat pentru nedreptatea noastră și a ispășit-o, ci că a judecat complet și pentru totdeauna la cruce păcatul, rădăcina tuturor relelor. Aceasta a făcut „Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne“ (Romani 8.3). Deci nu a rămas nimic ce ar fi putut fi condamnat. După predică, bătrânul veni la mine și spuse: „Acum văd totul, acum am pace cu Dumnezeu. Păcatele mele sunt nimicite, păcatul în natura mea este condamnat, totul este săvârșit. Pentru mine nu mai există nicio condamnare.“ El plecă spre locuința sa modestă și se așeză în fotoliul său. Le spuse oamenilor la care locuia că acum avea pace cu Dumnezeu; era pregătit să moară. Capul îi căzu pe spetează, iar duhul său se despărți în liniște. El plecase, pentru a fi totdeauna la Domnul.

Să nu uităm un mare secret al succesului vestirii Evangheliei. Acest lucru m-a preocupat mult de-a lungul întregii mele vieți și niciodată mai mult ca acum după ce am predicat timp de 53 de ani Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel era preocupat să arate că el nu era slujitorul unui oarecare partid, nici că își obținea autoritatea dintr-o oarecare sursă omenească, nici chiar de la apostolii din Ierusalim. El putea spune: „Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin om, ci prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat dintre morți“ (Galateni 1.1, a se compara întregul context până la versetul 24). Fără îndoială, Duhul Sfânt vedea autoritatea pe care oamenii și-o vor aroga în locul lui Hristos.

Odată am primit două scrisori anonime din mijlocul unui mare district cu multe mine de cărbuni; în acele scrisori eram rugat să predic acolo Evanghelia, inclusiv să vorbesc despre revenirea Domnului Isus. Ultima scrisoare era atât de insistentă, încât am dedus că este voia Domnului să merg și să îi ajut pe acei creștini. Am închiriat sala de conferințe a orașului și am ținut patru prelegeri despre a doua venire a lui Hristos, condus de profunda convingere a dragostei lui Hristos față de toți ai Săi din acel ținut. Sala s-a umplut și foarte mulți creștini din împrejurimi au venit să asculte. Ei arătau interes mare; dar din discuțiile cu ei a rezultat că nu înțelegeau aceste lucruri care erau complet noi pentru ei. Atunci am închiriat o încăpere în care intrau aproximativ 40 de persoane. Aceasta s-a umplut imediat cu predicatori, conducători de școli duminicale etc.; aceștia aveau posibilitatea să pună întrebări sau să facă observații. În curând, încăperea a fost atât de plină, încât am fost nevoiți să ținem ora biblică în sala de conferințe, unde era vestită și Evanghelia duminică seara. Numărul celor care veneau a crescut atât de mult, încât ora biblică se asemana mai degrabă unei prelegeri, doar că se vorbea de pe scaun. Aceste adunări au fost continuate timp de un an întreg și cei mai mulți, chiar dacă nu toți

creștinii din acel ținut, au auzit Cuvântul. Cred că a fost unul din cei mai fericiți ani ai slujbei mele pentru Hristos. Făceam de două ori pe săptămână o călătorie de 18 mile; dar a fost o binecuvântare deosebită de a merge cu convingerea deplină a prezenței lui Dumnezeu și în sentimentul dragostei Sale față de toți aceia pe care Tatăl i-a dat Domnului Isus, neavând altă intenție decât de a-i sluji și de a-i plăcea. Mulți din predicatorii locului erau foarte uimiți să cunoască adevărul din Evrei 9.27-28. Ei învățaseră judecata comună a tuturor, ziua de apoi. Faptul că Hristos a purtat judecata pentru ai Săi și că aceștia nu mai pot merge la judecată pentru păcatele lor, a făcut o impresie adâncă asupra lor. Ei rezumaseră acest text în felul următor: tuturor oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după moarte urmează judecata. Ei nu observaseră niciodată că nu scrie așa, nici nu observaseră paralele: „tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă“ (versetul 28). Ei nu înțeleseseră niciodată că Isus îi asigură pe credincioși că nu vor veni la judecată (Ioan 5.24). Valoarea imensă a *unicei* jertfe a lui Hristos a fost atunci recunoscută și acesta a fost motivul pentru ca bucuria lor să curgă ca un râu. Ceea ce văzuseră până acum ca o mare greșală, devenise acum prilej de bucurie. Mântuirea veșnică i-a condus la odihnă deplină în Dumnezeu. S-ar umple o carte, dacă mi-aș aduce aminte de toate întrebările care s-au pus în acele adunări.

Despre una doresc să vă relatez. Vorbisem despre Romani 3, în mod deosebit despre dreptatea lui Dumnezeu, după ce s-a demonstrat că omul nu are nicio dreptate. Omul nu este numai vinovat, ci pe deplin pierdut; el este incapabil să țină legea pentru a deveni drept pe acest teren. Deodată s-a ridicat un predicator în mijlocul sălii și a spus: „Domnule Stanley, doresc să vă pun o întrebare. Dacă un tată îi dă copilului său o lucrare de îndeplinit, dar despre care știe că acesta nu o poate rezolva și dacă apoi îl pedepsește aspru, pentru că nu a putut rezolva lucrarea dată, este el oare drept?“ Toți și-au îndreptat privirile spre mine în așteptarea răspunsului. Am spus: „Domnule B., dumneavoastră sunteți de 40 de ani predicator în acest loc.“ - „Da“, a răspuns el. „Ați găsit ceva mai greu decât a convinge pe un om că este un păcătos pierdut?“ – „Nu, nu știu să fie ceva mai greu.“ – „Ei bine, să presupunem că dumneavoastră sunteți conducătorul unei bărci de salvare. Sunteți trimis să salvați echipajul unui vapor care a eșuat. Știți că echipajul este neajutorat și că nu poate duce vaporul la țarm. Regulile navigației sunt bune în sine, dar acești oameni nu se pot ajuta, pentru că nu au puterea de a duce vaporul mai departe. Observați că ei sunt înmărmuriți și neajutorați. Desigur, nu vă veți opri la o depărtare de 100 de metri și nu le veți vorbi despre legile navigației, nu le veți spune că trebuie să facă cutare și cutare lucru. Nu, ci veți vâsli spre vapor, îi veți scoate din epavă și veți vâsli apoi repede spre țarm. Domnule B., veți putea fi acuzat de modul dumneavoastră de acțiune?“ Între timp, domnul B. își uitase întrebarea necredinței și spuse: „Nu, cred că nu.“

Apoi am încercat să explic că Hristos este barca de salvare, trimis pentru a salva pe cei care sunt pierduți și care nu se pot ei înșiși salva. Dar omul este orb față de harul lui Dumnezeu care a trimis barca de salvare după ce s-a dat mai întâi legea pentru a-l convinge pe om de starea sa pierdută. Desigur, putem pune întrebarea dacă unul care pune în discuție subtilități s-a recunoscut vreodată într-adevăr ca om pierdut. Mulți încă nu sunt convinși de stricăciunea deplină a omului!

Pentru acei oameni, adevărul despre prezența Duhului Sfânt pe pământ și Personalitatea Sa adevărată a fost complet nou; de asemenea adevărul binecuvântat că toți credincioșii sunt botezați într-un trup printr-un Duh (1 Corinteni 12.13) și că există un „singur trup“ și „un singur Domn“. Toate acestea i-au uimit mult, deoarece sunt în contradicție cu multele organizații religioase ale oamenilor. Domnul mi-a dat multă libertate văzându-i pe toți creștinii din acel ținut ca mădulare ale Trupului lui Hristos; prin harul lui Dumnezeu am încercat să le explic întregul plan al lui Dumnezeu. Bucuria cu care au ascultat și au primit aceste adevăruri îmi rămâne de neuitat.

După douăsprezece luni s-a împlinit însemnătatea cuvintelor Domnului Isus cu privire la frângerea pâinii: „Faceți aceasta spre pomenirea Mea!“ Ei spuneau că simt că sosise timpul să asculte de Domnul. Le-am spus: „Dacă vreți să faceți aceasta, atunci realizarea acestei hotărâri trebuie să plece de la voi. În timpul celor douăsprezece luni am încercat să vă prezint întregul plan al lui Dumnezeu și vă chem ca martori că nu am ridicat niciodată vreun deget sau am

vorbit vreun cuvânt pentru a vă îndemna să părăsiți bisericile voastre. Dacă vă strângeți să frângeți pâinea, nu voi fi de față pentru a nu se crea impresia că eu vă determin să mă urmați.“

Următoarea duminică s-au strâns aproximativ 25 de credincioși pentru a vesti moartea Domnului; mi s-a spus că au fost ore binecuvântate, iar participanții au avut un sentiment deplin al prezenței Domnului pe care nu îl cunoscuseră niciodată înainte.

Iubiți colaboratori ai lui Hristos, să nu ne lăsăm descurajați! „Noaptea aproape a trecut, și ziua se apropie.“ Speranța noastră nu este ca Biserica să fie reabilitată, nici unitatea ei vizibilă aici pe pământ. Nu, apostolul putea spune când a început lucrarea în Europa: „Cine ne este speranță, sau bucurie, sau cunună a laudei? Nu sunteți chiar voi, înaintea Domnului nostru Isus, la venirea Sa?“ (1 Tesaloniceni 2.19). Totuși suntem răspunzători să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii. Mulți au părăsit acum satul, alții au plecat la Domnul; aceia așteaptă cu El; unii aici, alții acolo. Ceea ce este de la Dumnezeu rămâne veșnic. Toți cei care i-au fost dați Domnului Isus de Tatăl vor fi în curând împreună acolo unde nu mai există despărțire.

Am zăbovit mai mult la lucrarea lui Dumnezeu în locul de mai sus, pentru că arată experiența unei întregi vieți în slujba pentru Domnul. Am descoperit că fie prin cuvânt, fie prin scris, binecuvântarea și succesul stau întotdeauna în legătură cu părțasia cu Hristos, cu dragostea Sa față de întreaga Adunare. Niciun creștin nu se poate dezvolta, dacă nu caută bunul mers al celorlalți. El trebuie să vină la Hristos și să bea, apoi va afla că „din inima lui vor curge râuri de apă vie“. Astfel suntem învredniciți să-i slujim conform sentimentelor inimii Sale. Pagini și pagini aş putea adăuga cu exemple din slujba Sa binecuvântată, dar nu vreau să pun la încercare răbdarea cititorilor.

Postfață

Doresc să mai spun ceva despre ultimele zile din viața lui Charles Stanley. Aproximativ din anul 1887 a trebuit să-și întrerupă din când în când slujba sa în public din cauza unor crize de amețeală grave, dar dragostea față de Domnul l-a mântuit mereu la ai Săi și la sărmanii pierduți pentru a le prezenta planul de mântuire al lui Dumnezeu. În Sheffield, unde a făcut aceasta deseori, a vestit pentru ultima dată cu multă căldură Evanghelia în 2 martie 1890. În 10 martie a împlinit 69 de ani. De mai multe ori le-a spus alor săi în acea zi că a intrat în „anul său 70 însorit“.

În 13 martie a ținut în Sheffield o prelegere pentru credincioși, iar în încheiere a spus că, dacă vrea Dumnezeu, duminica următoare dorește să vorbească despre dreptatea lui Dumnezeu, temă care îi devenise atât de prețioasă, dar starea sănătății nu i-a permis. Spre sfârșitul acelei săptămâni s-a simțit din nou mai bine, încât a putut lua parte la înmormântarea unui frate. O serie de decese, care apăruseră dintr-o dată în ultimele zile în vecinătate, au dat motivul pentru a vorbi despre seriozitatea veșniciei. „Astăzi este vineri“, spunea el, „poate unul dintre noi va fi înmormântat înainte să se încheie săptămâna. Ești gata dacă vine moartea?“ După o pauză a continuat: „Prin har, prin har nemărginit, eu sunt gata.“ Nimeni nu s-a gândit că tocmai vorbitorul va fi acela, al cărui trup va fi înmormântat în același cimitir. Următoarea zi, 29 martie, a scris la ultimul său pliant. În acea zi se împlineau 55 de ani de când vestise pentru prima dată în public Evanghelia.

În 30 martie 1890, într-o duminică, a mers ca de obicei cu soția la adunare. La întoarcere a făcut o scurtă plimbare prin grădină. Când a fost chemat la masă, nu s-a așezat pe locul lui obișnuit, ci foarte aproape de soția lui. Deodată a întins mâna spre ea, capul i-a căzut pe braț și a fost la Domnul. Nu trecuseră nici două ore de când mulțumise Domnului la frângerea pâinii pentru dragostea Sa.

În 3 aprilie a avut loc înmormântarea la care au participat 700-800 de persoane.

Acest fidel slujitor al Domnului a putut să depună până la sfârșit o mărturie pentru Acela care grațiază pe toți care Îl primesc ca Mântuitor.

E.H.

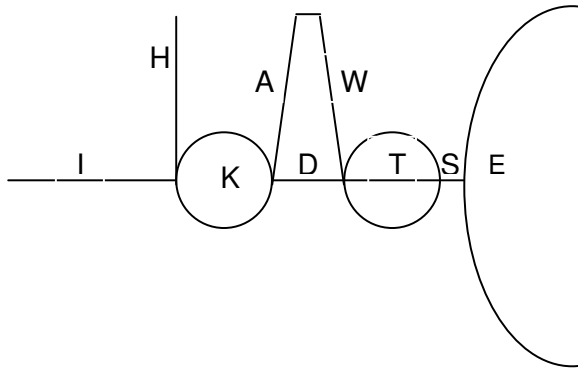
Venirea Domnului

Răpirea Bisericii

Judecățile care vor urma după aceea

Împărăția de o mie de ani

Schița lui Charles Stanley (vezi capitolul 6)

I. Această linie prezintă istoria lui Israel până la venirea Domnului și lepădarea Sa.

K. Acest cerc înseamnă timpul prezent, timp în care Biserica sau Adunarea lui Dumnezeu este strânsă din lume.

T. Acest cerc prezintă Împărăția de o mie de ani.

D. Această linie scurtă înseamnă timpul de judecată și de necaz între timpul actual de har și Împărăția de o mie de ani.

S. Această linie scurtă exprimă că satan va fi dezlegat încă o dată la sfârșitul celor o mie de ani.

E. Acest început al unui cerc arată starea veșnică.

H. Această linie verticală indică spre înălțarea la cer a Domnului nostru binecuvântat.

A. Această linie arată primirea sau răpirea Bisericii, în întâmpinarea Domnului în văzduh, care încheie timpul de har prezent.

W. Această linie arată arătarea sau descoperirea Domnului, sau venirea lui Hristos pe acest pământ.

Întrebare: De ce nu ați trasat linia orizontală prin cercul (K)?

Răspuns: Linia I, D, T, S arată istoria lui Israel, care este întreruptă în timpul prezent (K).

Întrebare: Dumneavoastră ați desenat doar două cercuri, K și T. Spuneți că unul reprezintă timpul actual al străngerii Bisericii, timpul Evangheliei; celălalt, timpul Împărăției, care va fi instaurată pe pământ. Eu m-am gândit că ambele sunt unul și același lucru. Ce dovadă din Scriptură aveți pentru deosebirea acestor două perioade?

Răspuns: Aceasta este o întrebare total îndreptățită. Vreți să citiți Luca 21.24-27? Aici găsiți că Ierusalimul va fi călcat în picioare în timpul întregii perioade a națiunilor (deci perioada de acum), începând de la distrugerea sa prin toată perioada K; și aceasta ne aduce la perioada scurtă D, necazul tuturor națiunilor; și apoi vor *vedea* venind pe Fiul Omului pe norii cerului cu putere și mare slavă. Acesta este începutul Împărăției de o mie de ani (T). Comparați acum cu Isaia 2.1-4, unde profetul vorbește despre același Ierusalim. Citiți și Isaia 11.1-12. Aici recunoaștem că Ierusalimul, după ce pământul și cel fărădelege vor fi bătuți (ceea ce nu se va întâmpla în timpul harului [K], ci în timpul perioadei scurte de judecăți [D]), va fi punctul central al întregului pământ. Această opoziție este foarte evidentă. În timpul nostru (K), Ierusalimul este călcat în picioare și iudeii sunt risipiți printre toate națiunile; dimpotrivă, în timpul Împărăției, Ierusalimul este înălțat peste toate cetățile și iudeii sunt strânși din toate națiunile. Astfel, în timpul nostru, pământul este plin de răutate (Luca 17.26-30; 2 Tesaloniceni 2.7-11; 1 Timotei 4.1; 2 Timotei 3.1-5), dar în timpul viitor (T) „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apele acoperă marea“ (Isaia 11.9). Acum sunt scoși câțiva din toate națiunile (Faptele

Apostolilor 15.14), *atunci* toate națiunile vor purta Numele Domnului (Faptele Apostolilor 15.17); *acum* toate națiunile Îl leapădă pe Hristos (Luca 19.12-14), *atunci* vor veni toate națiunile pentru a-L adora la Ierusalim (Zaharia 14.16); *acum* satan este „dumnezeul veacului acestuia“ (Efeseni 2.2; 2 Corinteni 4.4); dar *atunci* va fi aruncat afară și „Domnul va fi împărat peste tot pământul“ (Zaharia 14.9). Poate opoziția se observă mai bine în lumina capitolului 8 din Romani. Astăzi (K) creația suspină și se află în durerile nașterii și așteaptă libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu. Nu va fi aceasta o schimbare minunată?

Întrebare: Da, nu am știut că așa multe locuri din Scriptură arată această deosebire. Trebuie să fie însă foarte important, ca să înțelegem corect la ce perioadă se referă un loc din Scriptură, nu-i așa?

Răspuns: De fapt așa este, și acolo unde diversele dispensațiuni ale lui Dumnezeu nu sunt înțelese, totul poate fi doar o dezorientare tristă. Vreau să indic spre un exemplu. În Isaia 61.1, 2 avem ambele perioade și între ele ziua răzbunării: „să vestesc anul de îndurare al Domnului (K) și ziua răzbunării Dumnezeului nostru (D); ca să mângâi pe toți cei care jelesc“ (T). Până la sfârșitul capitolului profetul descrie Împărăția de o mie de ani. Dacă veți compara aceasta cu Luca 4.19, 20, veți observa că Domnul a citit doar până la mijlocul versetului și apoi a închis cartea. Până aici Scriptura era împlinită. Ascultătorii Săi nu s-au gândit desigur că acest timp lung de mai mult de 1900 ani de har va apărea între, înainte ca să se deschidă cartea mâniei și a răzbunării (Apocalipsa 5-19). Da, această perioadă lungă era ascunsă în mijlocul versetului.

Întrebare: Vreți să-mi spuneți acum la ce vă referiți cu linia H?

Răspuns: Trebuie să vă amintesc că linia I se referă la istoria lui Israel până la nașterea, moartea și învierea Domnului Isus Hristos. Linia H arată înălțarea Sa la cer.

Întrebare: Pune Scriptura acest eveniment în legătură cu venirea Sa?

Răspuns: Da, ea face acest lucru într-un mod foarte evident, pentru a arăta două lucruri - că El vine *personal* și că El vine *la începutul* Împărăției de o mie de ani (T).

Întrebare: N-am știut aceasta. De unde putem deduce aceasta?

Răspuns: Faptul că El va veni personal, este scris clar în Faptele Apostolilor 1.10, 11: „Acest Isus, care a fost înălțat de la voi în cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer.“ Acest *când* îl vedem în Faptele Apostolilor 3.21, „pe care cerul trebuie, în adevăr, să-L primească, până la timpurile de restabilire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Săi profeți din vechime.“ Este deci foarte clar că Hristos va reveni personal la începutul perioadei T, la începutul timpurilor de restabilire.

Întrebare: Desigur, dar de ce trageți linia H *înaintea* cercului K?

Răspuns: Pentru că Biserica sau Adunarea nu a existat înainte înălțării la cer a lui Hristos.

Întrebare: Da, dar cum a fost înainte?

Răspuns: Atunci au fost mai întâi câțiva mântuiți, ca Abel, Enoh, Iov și alții; apoi a existat o națiune în carne – iudeii – chemați de Dumnezeu. Ei au recunoscut, că țin legea Sa – până L-au omorât pe Fiul lui Dumnezeu. Crucea a pus capăt iudaismului și odată cu el pretenției nejustificate a tuturor oamenilor, de a sta înaintea lui Dumnezeu pe baza propriilor fapte. După ce Hristos S-a înălțat la cer, Duhul Sfânt a coborât la Rusalii. Cu aceasta s-a schimbat totul. Isus în cer a fost dovada că lucrarea măreață de mântuire a fost terminată. Dumnezeu este drept, și El îndreptățește pe cel care crede (Romani 3.19-28; 2 Corinteni 3.13, 14; Coloseni 2.11-17).

Întrebare: Încă nu am văzut așa de clar marea schimbare de la iudaism la creștinism; dar cred că totuși nu știu exact la ce vă referiți cu Biserica. Spuneți-mi și ce diferență este între Biserică și toți cei mântuiți înainte de Rusalii și cei care vor fi mântuiți după ce Biserica va fi răpită de pe acest pământ să-L întâmpine pe Domnul în văzduh.

Răspuns: Scriptura folosește două expresii pentru a descrie Biserica (sau Adunarea) și ambele expresii nu pot fi aplicate la cei mântuiți înainte sau după Biserică. Una dintre expresii este

„Trupul“, cealaltă „Mireasa lui Hristos“. Despre „Trup“ găsiți mult scris în 1 Corinteni 12.12-27. Nu este așa de minunat că toți cei mântuiți nu sunt lăsați acum – ca înainte – separați unul de altul, ca persoane singulare mântuite sau ca și diferite clase de mântuiți, ci că toți cei mântuiți formează acum prin Duhul Sfânt *un Trup*? Și acest Trup este un Trup ceresc, pentru că este legat cu Hristos, Capul în cer – înviat cu El (Efeseni 1.22, 23; 2.4-6). Faptul că această taină minunată nu a fost făcută cunoscut în perioadele trecute, arată cât de mult se deosebește Adunarea (Biserica) de Israel sau orice altceva de dinainte (Efeseni 3.4-10; 4.4-12; Coloseni 1.18, 26).

În ce privește a doua expresie, „Mireasa“: cât de mult se diferențiază totuși poziția soției în familie de toate celelalte persoane. Pot fi oaspeți sau să aparțină de aceeași familie; dar poziția ei este totuși o cu totul alta. Adunarea (Biserica) aleasă, care este strânsă în timpul de acum, este stabilită ca să împartă cu El pentru totdeauna poziția unui Hristos proslăvit (Efeseni 5.23-32; Apocalipsa 19.6-9; Apocalipsa 21.9-11). Dar aceste adevăruri prețioase pot fi învățate doar prin învățătura Duhului Sfânt, care conduce sufletele noastre prin Cuvântul lui Dumnezeu în strânsă părtășie cu Dumnezeu.

Întrebare: Tocmai mă uit la linia A. Există ceva în Scriptură despre această răpire a Adunării, pentru a se întâlni cu Hristos?

Răspuns: În 1 Tesaloniceni 4.13-18 avem un loc foarte clar. Versetul 17 spune: „Apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh.“ De asemenea și în 1 Corinteni 15.51: „Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi...“

Astfel vedem că apostolul și toți care „v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți unui Dumnezeu viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său“ (1 Tesaloniceni 1.9, 10) nu doar au crezut în răpire, ci și așteptau acest eveniment binecuvântat. Citiți și 1 Tesaloniceni 2.19; 5.23; Evrei 9.28; 10.37; Iacov 5.8; 1 Petru 1.7, 13; 1 Ioan 2.28; 3.2; Apocalipsa 22.7, 12, 20. Desigur, aceasta nu este o învățătură speculativă, ci un mare adevăr practic, o realitate festivă, că Fiul lui Dumnezeu poate veni în această oră, pentru a-Și lua la Sine Adunarea. Puteți spune, că aceasta este și nădejdea dumneavoastră?

Întrebare: Simt că este o întrebare foarte serioasă. Gândul că acest mare eveniment se poate întâmpla în această oră, mă înfricoșează. Spuneți-mi ce mă face capabil să întâmpin cu bucurie venirea lui Hristos?

Răspuns: Pacea cu Dumnezeu; siguranța că sunteți îndreptățit de toate păcatele și de condamnare; siguranța că atunci când Îl veți întâmpina pe Hristos, veți întâmpina pe Acela care v-a iubit și v-a spălat de toate păcatele dumneavoastră în sângele Său. Doar această siguranță vă face capabil să așteptați cu bucurie acest eveniment minunat.

Întrebare: Da, este adevărat, dar cum primesc eu această siguranță?

Răspuns: Dacă vă vedeți în fața lui Dumnezeu ca un păcătos nenorocit și dacă Îl acceptați pe Hristos ca Mântuitorul dumneavoastră, în timp ce credeți în El cu inima dumneavoastră și Îl recunoașteți cu gura dumneavoastră (Romani 10.8-13). Dacă L-ați acceptat astfel, sunteți îndreptățit; de aceasta puteți fi sigur. Dumnezeu spune aceasta – de aceea trebuie să fie sigur, căci Dumnezeu nu poate minți.

Întrebare: Da, cred că dacă aș înțelege mai bine lucrurile cu privire la siguranța păcii mele cu Dumnezeu, aș dori chiar venirea lui Hristos. Dar totdeauna m-am gândit că trebuie să se împlinească mai întâi o mare parte din versetele Scripturii (profeții); dacă așa este, cum se poate ca Hristos să-Și ia Biserica la Sine în această oră?

Răspuns: Această întrebare am auzit-o deja de la unii, dar răspunsul este acesta: Aceste locuri din Scriptură nu trebuie să se împlinească *înainte* de venirea Domnului pentru răpirea Adunării Sale, ci *după aceea*! Și tocmai acesta este motivul pentru care am pus linia scurtă (D) între răpirea Adunării (A) și revenirea lui Hristos pentru judecată pe acest pământ (W). Sunt multe versete care se referă la acest timp al judecăților, care toate trebuie să se împlinească. Și ele se vor împlini toate *după* răpirea Adunării, în timpul perioadei scurte D. Aceasta reiese clar din 2 Tesaloniceni 2.1, 2. Sub impresia prigonirii în timpul necazului, pe care o vor suferi acești

credincioși, unii au încercat oficial să le spună credincioșilor că ziua Domnului ar fi venit. Apostolul le arată că este imposibil; ei trebuiau să știe că înainte ei vor fi strânși la Hristos. Despre aceasta a fost vorba în prima epistolă, și el nu trebuia să le scrie despre *ziua Domnului*. Astfel acum spune: „Vă rugăm dar, fraților, pentru venirea Domnului nostru Isus Hristos și *strângerea noastră laolaltă împreună la El*, ca voi să nu vă lăsați repede clătinați în gândire... ca și cum ziua Domnului ar fi prezentă acum.“ El le arată mai departe starea groaznică a lumii, când Duhul lui Dumnezeu este luat împreună cu Adunarea. „Și atunci se va descoperi cel fărădelege - pe care Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale și-l va desființa cu arătarea venirii Sale.“ Puteți să vă faceți o imagine despre caracterul groaznic al acestui timp (D) și despre venirea lui Hristos pentru judecată, care se numește „ziua Domnului“ și care cuprinde această perioadă, dacă veți citi următoarele locuri din Scriptură: Psalm 82.8; Isaia 2.12, 21; 13.6-13; Daniel 12.1; Ioel 2.1-11; 3.9-16; Țefania 1.7, 14-18; 3.8; Maleahi 4.1; Matei 24.21, 22. Cartea Apocalipsa se ocupă de la capitolul 6 la sfârșitul capitolului 19 în principal cu aceste zile groaznice ale mâniei Dumnezeului atotputernic în timpul acestei perioade scurte (D). Succesiunea evenimentelor în această carte minunată Apocalipsa putem să o vedem pe baza diagramei. Capitolul 1 conține introducerea, capitolele 2 și 3 se adresează celor 7 adunări și descriu starea creștinătății în timpul perioadei actuale de har (K). Capitolele 4 și 5 ne duc sus și ne arată pe cei răscumpărați sus la Domnul. Capitolele 6, 8, 9, 10, 11 până la 19 ne arată apoi, ce se întâmplă în timpul necazului (D). Apoi urmează în capitolul 20 cei o mie de ani, perioada (T) și apoi (S), cum satan va fi dezlegat pentru un timp scurt; la sfârșit, capitolul 21 aduce starea veșnică (E).

Întrebare: Doresc să studiez în curând cu mai multă exactitate Apocalipsa. În orice caz mai înainte nu am putut găsi nicio împărțire a ei.

Dar acum să ne întoarcem la linia W. Nu aveți două veniri ale lui Hristos? Ce dovadă aveți din Scriptură că există o diferență între răpire (A) și descoperirea (W) lui Hristos la venirea Sa pe acest pământ?

Răspuns: Pentru aceasta există o dovadă foarte clară. Vă aduceți aminte că la răpire sfinții adormiți vor fi înviați, iar cei vii vor fi transformați și răpiți în întâmpinarea Domnului în văzduh. Acum comparați aceasta cu 2 Tesaloniceni 1.7-10; Iuda 14.15; Apocalipsa 1.7. În aceste locuri avem tocmai contrariul răpirii în întâmpinarea Domnului (A); aici este Hristos, care vine cu judecată peste lumea rea. Această judecată peste națiunile vii este descrisă în Matei 25.31-46.

Întrebare: Nu este acest capitol o descriere a zilei judecății și a judecății în general?

Răspuns: Nu! Dacă comparați cu Apocalipsa 20.11-15, observați că diferența este așa de mare pe cât posibil. Aici nu este vorba în niciun caz că toate națiunile vor fi strânse și judecate și despărțite (aceasta se întâmplă la începutul Împărăției de o mie de ani T), ci după sfârșitul celor o mie de ani cerul și pământul vor fugi, iar morții, mici și mari, stau înaintea tronului mare și alb al lui Dumnezeu, la sfârșitul perioadei scurte (S).

Întrebare: Atunci așteptați ca în timpul Împărăției de o mie de ani toți care sunt mântuiți acum sau vor mai deveni, să fie pe pământ, și că și Hristos va trăi pe pământ și va domni peste ei?

Răspuns: Scriptura învață că împărăția pământească a lui Hristos se constituie mai întâi din iudei și Israel și în țara lor proprie; toate națiunile, care sunt atunci pe pământ, vor fi supuse Israelului și lui Hristos, Împăratul împăraților (Ieremia 23.5-8; Țefania 3.8-20; Zaharia 14.8-21; Isaia 2.1-4; 9.6, 7; 61.4-9). Adunarea, care este formată din toți credincioșii timpului de acum (K), vor împărți și vor savura slava cerească a lui Hristos (Ioan 14.1-3; 17.22; Efeseni 1.3; 2.4-7; 3.9-11; Apocalipsa 5; 19.7-8; 21.9-11). Adunarea va domni deci cu Hristos peste acest pământ. Comparați și Apocalipsa 5.10 și 1.6; 19.14.

Dragul meu cititor! Permiteți-mi să mai adaug un cuvânt despre lucrarea prezentă a lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt. El vizitează națiunile (păgânii) pentru a-Și alege dintre ei un popor pentru Numele Său. Ce har este acesta! Păcătoșii pierduți sunt aduși la Hristos! Și niciunul care este adăugat, nu poate fi alungat. Puteți spune din inimă că Hristos este totul pentru dumneavoastră? Că dumneavoastră ca păcătos L-ați găsit ca Mântuitor al dumneavoastră? O, ce veste minunată pentru oameni vinovați: „Să vă fie cunoscut deci, fraților, că prin Acesta vi se

vestește iertarea păcatelor; și de toate de care n-ați putut fi îndreptățiți în legea lui Moise, oricine crede este îndreptățit în El“ (Faptele Apostolilor 13.38, 39). Îndreptățit! Dumnezeu este Acela care îndreptățește. Cine este cel care condamnă? Și dacă sunteți credincios, nu vreți să așteptați din inimă venirea Aceluia care v-a iubit și v-a spălat în sângele Său prețios?

Cum puteți spune: „Nu știu ce să fac cu venirea Domnului. Important este că ajung în cer, indiferent că Domnul vine sau mor“? Ce egoism mare! Ce ați gândi despre o soție al cărei soț este departe în străinătate și spune: „Întoarcerea soțului meu îmi este indiferentă.“ Unde este dragostea unei inimi care primește o scrisoare care anunță întoarcerea pentru o anumită zi și care împinge deoparte indiferentă scrisoarea și spune: „Nu mă interesează“?

Duhul lui Dumnezeu exclamă: „Vino, Doamne Isuse.“ Noi auzim un glas din cer: „Iată, Eu vin curând.“ Dumneavoastră cunoașteți dragostea lui Hristos și puteți spune: „Acest glas nu mi se adresează“?

Da, dacă sunteți un creștin născut din nou, atunci acest glas al dragostei vorbește tocmai către inima dumneavoastră. Hristos dorește să aibă inima dumneavoastră.

Nu capul dumneavoastră, plin cu teorii profetice. EL dorește să audă, da, El Se bazează că EL aude Mireasa spunând: „Vino, Doamne Isuse!“ Și EL spune la aceasta: „Da, Eu vin curând!“ De-ar striga întreaga Adunare a lui Dumnezeu din toată inima: „Amin! Vino, Doamne Isuse!“